

CALVINIST + CONTACT

DUTCH - CANADIAN

CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312,
Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa,
Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

JANUARY 29, 1965 — No. 682 — 20th YEAR OF PUBLICATION

HET LIJDEN VAN DE KLEINEN

door Louis M. Tamminga

Eén van de felste aanklachten die eenmaal tegen het mensdom zullen worden aangebracht zal het lijden zijn dat kinderen werd aangedaan.

Het begint al ontstellend vroeg. In oude geschiedenissen, ja maar ook in hun jonge levens. Hazael sneed de zwangere vrouwen open, de Ammonieten deden hetzelfde met de vrouwen van Gilead. Jozabab verwijt het overspelige Israël, dat ze de kinderen slachtten in de dalen en de rotspelen. Herodus vermoordde de kleinen van Bethlehem. Toen welgerde moeder Rachael getroost te worden.

Van die weigering zullen we iets moeten ervaren bij het name-loze lijden van de kleinen over de hele wereld.

In India werd een paar jaar geleden een bende ontmaskerd die kinderen verminkt en ze dan te bedelen sette; van de inkomsten hadden de beulen een rijk bestaan. (Vancouver Province, Nov. 1959.)

Clifford Shaw heeft onlangs geschreven dat van de 250.000 kinderen, die dagelijks op de aarde worden geboren, er 180.000 voor de rest van hun kinderjaren ondervoed zullen blijven. Vier van de vijf aanstaande moeders zien de geboorte van hun kindje met angst tegemoet.

Jose de Castro heeft eens opgemerkt dat het onmogelijk is dat als een gedeelte van het mensdom wegsterft de rest daardoor niet zal worden aangetast.

Wat een verschrikkelijke duisternis ommantelt het geluk van kleine kinderen. Thorsten Sellin vertelt van de moeders in het noorden van India, die in ziele-angst hun kinderen in de Ganges rivier werpen om een wrakende godheid tot goedgunstigheid te stemmen. In Bombay slapen 10.000 mensen op straat. Negen miljoen kleine kinderen worden in India ieder jaar aan het leger van de 400 miljoen "untouchables" toegevoerd, te moe om te leven, te bang om te sterven. Een klein donker ventje bedelde de schrijver Hans de Boer om wat voedsel voor zijn kleine broertje, die hij op de rug meezelde; toen de schrijver wat dichterbij kwam bleek het jongetje al dood te zijn.

En we kunnen wel dichter bij huis blijven. Dr. Eldersveld heeft eens gezegd in een radioreek dat er iedere dag twintig kinderen verdwijnen in Chicago waarvan geen spoor meer wordt gevonden.

Wij vinden het erg dat de negers in Zuid Afrika en de Verenigde Staten achteruit worden gezet, maar veel kleine Indiaanse kinderen hebben een hard bestaan in Canada. Toen leden van de Chr. Ref. Church in Smithers op een morgen naar de kerk gingen, vonden ze twee jochies half bevroren aan een landweg. Het bleek dat ze de hele nacht buiten waren geweest. In plaats van in de kerk heeft ons gezin die zondag toen God geprezen bij een warme badkuip met twee zwi-jgende jongetjes erin. Een Amerikaanse jager schoot een caribou in het Noorden van Saskatchewan; voordat hij het dier had kunnen stropen, hadden Indiaanse kinderen de buik opengereten en waren druk in de weer met en lever rauw te verorberen.

Waar de wereld in haat het leven verscheurt dragen de kleinen jaren lang de straf. De journalist J. T. Thrasher schreef een verslag over de ontstellende toestand die indertijd in de vluchtelingenkampen te Hong Kong heerste. 90% van de geïnterneerden leden aan tuberculose. Daar sliepen de mensen vier boven elkaar in bunkbeds, vanwaar ze op de grond spuwden. Op dezelfde houten vloeren speelden de volgende dag de vele kinderen van het kamp. 36% van de vluchtelingen van de wereld was beneden de leeftijd van 15 jaar. In een "Royal Bank's Letter" van 1961 staat vermeld, dat er van 1947-1956 meer dan 20.000 kinderen in Canada het leven verloren in ongelukken en dat ander-

half miljoen kinderen in die periode letsel opliepen door ongelukken. Wat dit allemaal betekent, kunnen de rouwdragende ouders alleen maar begrijpen.

Nee, het is zeker niet de industriële eeuw geweest — denk aan de kinderarbeid in Engeland — dat de kinderen letterlijk en figuurlijk de klappen incasseerden als gevolg van sociale misstanden. In dat verband vertelt George Bernanos in "Diary of a Country Priest": "Een smerige glasblazer huurde jongens onder vijftien om zijn buizen te blazen, als hun jonge longen versleten waren, werden ze weggestuurd, want het zwijn kon meer jongens krijgen dan hij nodig had. Ik zou honderd maal liever de slaaf geweest zijn van een Romeinse patriciër."

Ja, dan zijn we wel tot dankbaarheid gestemd dat zulke dingen in de Westerse landen niet meer gebeuren.

Inmiddels heeft het emotionele kannibalisme overgenomen. Misschien zijn deze zestiger jaren, waar we de helft al van opgebruikt hebben, nog de wredeste voor kinderen. Eén van de troebelste bronnen voor het lijden der kleinen is wel de ontzettende huwelijksnood die er vandaag heerst. Kinderen worden gebruikt als marionetten die moeten dansen op de toon van de ongezonde emotionele storingen van hun ouders met het gevolg dat innerlijke conflicten en verlamdende psychologische schade bijna onvermijdelijk zijn," schreef Haskall M. Miller. Van elke vier huwelijken wordt er één ontbonden in echtscheiding. Van de leeftijdsgroep 15-18 jaar komt anderhalf miljoen met de politie in aanraking, meldt de F.B.I. in Amerika. Van alle inbraken komt 49% voor rekening van de jeugd beneden 18 jaar.

Een vreselijke oogst wordt ons bezorgd.

In hun boek "College and Drinking" beweren R. Strauss en S. Bacon dat een onderzoek heeft aangetoond dat 80% van de studenten in de U.S.A. alcoholische dranken gebruiken. Edwin H. Sutherland, die jaren lang onder misdadige jeugd werkte, zegt dat er niet een z.g. crimineel type bestaat, maar dat een groot gedeelte van deze ontsporingen verband houdt met emotionele conflicten thuis. 200.000 van deze kinderen werden buiten een huwelijk geboren. Ieder jaar worden 700.000 kinderen praktisch ondoelbaar door echtscheiding.

Wat een nameloos leed en verdriet. "Time" rapporteert, dat er in de Verenigde Staten jaarlijks meer dan 10.000 kinderen sterven als gevolg van mishandeling door de ouders, die hun teleurstelling en woede botvieren op weerloze wezens.

Natuurlijk is daar van vele kanten aandacht aan besteed. Er is veel geld aan uitgegeven.

Maar het lijden gaat door.

De weerlozen betalen in de maatschappij het gelag.

Edgar Hoover, van de F.B.I., gaat maar alvast de ouders te lijf: "De oogst van juvenile delinquents is gegroeid uit het zaad gestrooid door de adult delinquents," zulks zeker naar het voorbeeld van Diogenes, die de vader een draai om de oren gaf toen hij de zoon hoorde vloeken.

Inmiddels hebben de angry

young men van Londen een manifest gepubliceerd waarin de kerk bitters verwijten wordt gemaakt: "De kerk heeft zich nooit gelegen laten liggen aan morele problemen die naar haar hoofd werden geslingerd: armoede, werkloosheid, fascisme, oorlog, Zuid Afrika, de waterstofbom, enz." Wat niet helemaal, maar wel een beetje waar is. De kerk heeft het ook wel erg druk met allerlei interne dingen van organisatorische aard. De kerken, ook onze kerken van de hervorming, kunnen het echter ook niet zo maar aan de staat of weet ik wie overlaten.

Albert Deutsch maakte een studie van tien kinder-inrichtingen in Amerika en vermeldt: "De felten zoals ik ze aantroef schokten me diep. Het is een treurig geheel van menselijke ellende, van sociale en economische verwaarlozing, van wredeheid en domheid, van slepende verveling, die dode-

"Hij heeft gezworen tot zijn schade, evenwel verandert hij niet"

Het opzeggen van het lidmaatschap van de Organisatie van de Verenigde Naties door Soekarno heeft velen verwonderd, anderen bedroefd. Het is gewenst deze emoties tot normale afmetingen terug te brengen.

De organisatie van de Verenigde Naties van het jaar 1945 wordt meestal beschouwd als de opvolger van de Volkenbond van 1920. Inderdaad zijn er dan ook veel

Buitenlands Overzicht
door
Prof. Mr. L. W. G. Scholten

punten van overeenkomst. In enkele belangrijke opzichten zijn er echter grote verschillen. Het is alsof men door droeve ervaringen geleerd heeft, dat men met de schone beginselen van de Volkenbond te hoog gegrepen had. De mensheid was er niet rijp voor. Vandaar dat men in de organisatie van de Verenigde Naties in de werkingsvoorschriften zo sterk de nadruk heeft gelegd op de handhaving van de vrede en de veiligheid en minder op het vasthouden aan recht en gerechtigheid. Bovendien heeft men aan de grote mogelijkheden zulk een krachtige positie gegeven, omdat men wel had leren aanvaarden, dat men de grote wereldmachten toch niet tot nakoming van verplichtingen kon dwingen.

Zo heeft men dan ook de voorschriften over opzegging van het lidmaatschap, die het Charter van de Volkenbond wel kende, in het charter van de Verenigde Naties niet herhaald. Men kent daar wel het vervallen verklaren van het lidmaatschap, indien een lid voortgaat de beginselen van de Verenigde Naties te schenden, iets wat men bij de Volkenbond ook wel heeft toegepast. Men heeft met zoveel woorden uitdrukking niet verboden, maar men kan het moeilijk in overeenstemming brengen met de grote beginselen, als vervat in de inleiding van het charter. Daar toch wordt gesproken over de versterking van het geloof in de rechten van de mens, in de waardigheid en waarde van de menselijke persoon... in het scheppen van de voorwaarden waaronder rechtvaardigheid en eerbied voor de verplichtingen, welke voortvloeien uit verdragen... kunnen worden gehandhaafd.

Vandaar dat het lidmaatschap open staat voor alle vredelievende staten, die de verplichtingen van het charter willen aanvaarden. En leest men nu de resolutie van 6 december 1949, welke een verklar-

ing behelst van de rechten en plichten van de staten, dan leest men in artikel 7, dat iedere staat binnen zijn grenzen geen bedreiging van internationale vrede en orde mag dulden; in artikel 8 dat iedere staat zijn geschillen met andere staten moet oplossen op vreedzame middelen, zo dat internationale vrede en veiligheid en rechtvaardigheid niet in gevaar worden gebracht; en in artikel 9 dat geen staat zijn toevlucht mag nemen tot oorlog als een middel van nationale staatkunde en ook niet een bedreiging met het gebruik maken van wapengeweld mag bezigen tegen de territoriale onschendbaarheid van een andere staat of diens politieke onafhankelijkheid.

Deze verklaring bestond reeds toen Soekarno werd toegelaten tot de Verenigde Naties en door het aanvaarden van het lidmaatschap heeft deze dus verklaard, dat hij deze verplichtingen zou nakomen.

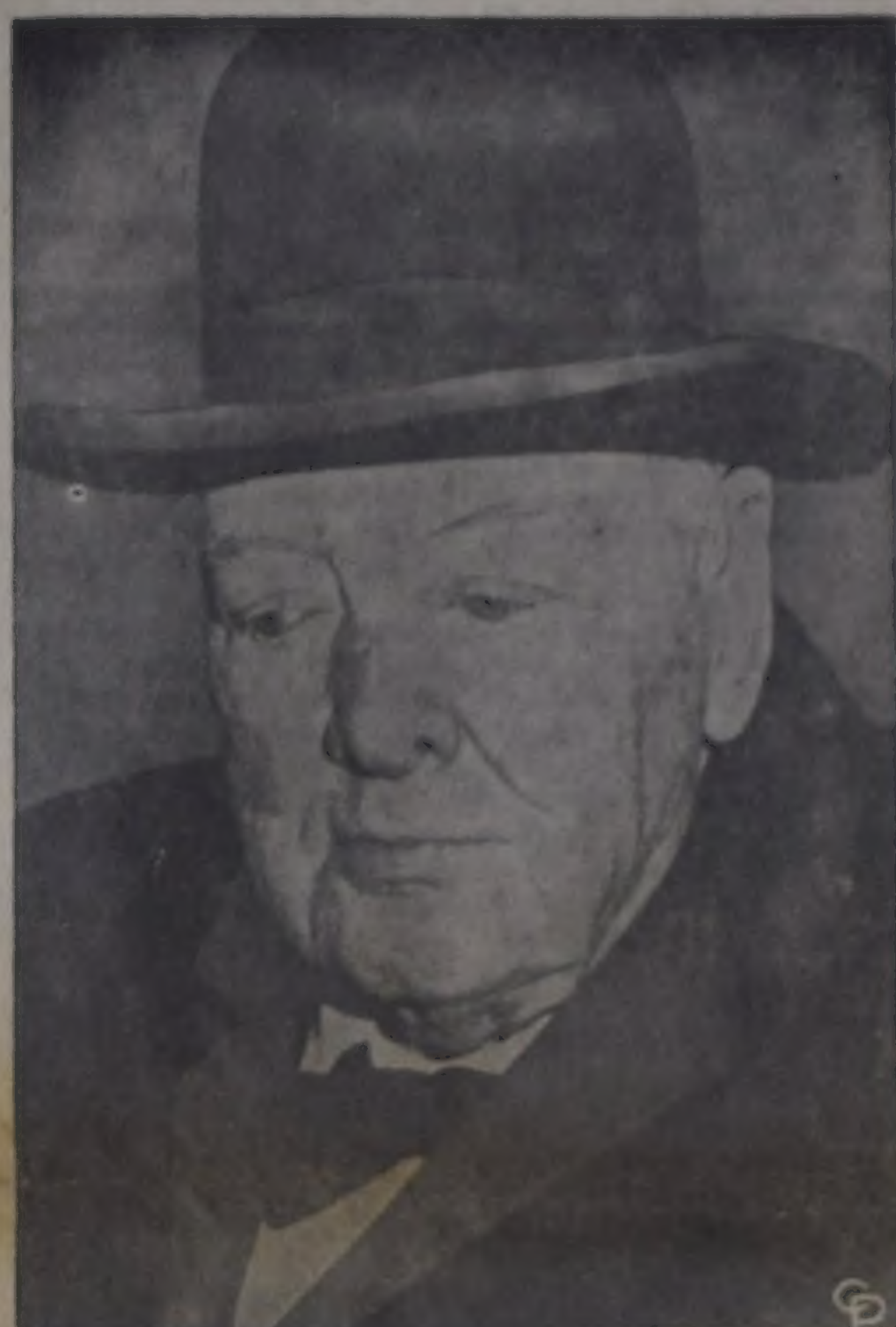
Tot deze verplichtingen behoort ook, dat hij zich tegen een wettig genomen besluit, bijvoorbeeld de verkiezing van leden van de Veiligheidsraad, niet zou verzetten.

Nu moet men zich even herinneren, hoe Soekarno zich aan deze belofte heeft gehouden. Met geweld van wapenen is hij opgetreden tegen zijn buurman Maleisië. Op dezelfde manier als tegen Nederland in het geschil om Nieuw Guinea heeft hij door middel van gewapende infiltranten de onschendbaarheid van zijn buurman geschonden. De gruwelijkste bedreigingen heeft hij geuit tegen het voortbestaan van die staat.

Bovendien heeft hij toegelaten, dat tegen zijn medeliden in de Verenigde Naties, de Verenigde Staten en Engeland, in de eigendommen van hun onderdanen werden aangetast, dat hun vlag werd beledigd. En tenslotte heeft hij op de bekende Indonesische wijze van toegeven en tegenspreken, van verklaring en ontkenning, zijn lidmaatschap van de Verenigde Naties opgezegd. Onder welk motief? Omdat het lidmaatschap geen nut aanbracht.

Wij staan dus voor het feit, dat een wettig aanvaarde overeenkomst werd verscheurd, omdat de nakoming geen nut verschaft. Hoe moet zulk een daad worden beoordeeld?

Uit de tijd van de Romeinen is afkomstig de volkenrechtelijke regel: pacta sunt servanda, dat wil zeggen overeenkomsten moeten worden gehouden. Ook in de Heilige Schrift komt men dezelfde gedachte tegen. Feltelijk zijn wettig bezworen verdragen ontelbare malen in de loop der eeuwen geschonden, maar dat werd toch altijd als in strijd met het recht

Sir Winston Leonard Spencer Churchill

Winston Churchill is niet meer.

Iemand, die 90 jaar oud mag worden, staat eigenlijk niet meer helemaal in het leven. De plaats, die hij ingenomen heeft, al is die nog zo belangrijk geweest, is door anderen ingenomen. Dit was ook het geval met Sir Winston, maar toch slechts ten dele. Zijn eminente talenten deden hem zo uitsteken boven anderen, dat tot het laatste toe zijn oordeel gewicht in de schaal legde, zelfs in de internationale politiek.

Maar ook dit leven heeft een einde genomen.

En over de gehele wereld roept men graag in de herinnering terug, wat deze man voor zijn land en voor de gehele wereld heeft betekend, inzonderheid gedurende de bange oorlogsjaren van 1940-45. Hoewel hij toen de mensen nimmer een gemakkelijke overwinning heeft beloofd, hebben velen zich opgetrokken aan zijn rotsvaste overtuiging dat de vijand zou worden verslagen.

Maar het was ook voor Churchill beschikt eenmaal te sterven. Ook Sir Winston kan niet meer overdoen, wat hij gedaan heeft.

Alom gedenken wij met dankbaarheid, dat God in de bangste uren een leider beschikte, wiens vastberadenheid onnoemelijk velen tot steun is geweest. Voor een ieder is dit een groot man geweest, zo groot dat men zelfs spreekt van een "Churchillian Age".

Toch is ook een Churchilliaanse eeuw slechts een stip, een tijd-stip in het eeuwenloze vrede-rijk dat reeds is aangebroken en tot volkomen openbaring zal komen voor hen, die de Christus "tot hun heil verwachten".

beschouwd. En het was een der grootste aanklachten tegen de Duitse regeerders, dat zij wettig aanvaarde verdragen niet hoger schatte dan een "vodge papier". En juist tegen die rechtschennis was het verbod der Verenigde Naties opgericht. En het is de eer van het westerse denken, dat deze rechtsopvatting in eeuwenlange ontwikkeling uit Christendom en humanisme is ontstaan. Reeds Plato ontwikkelde de gedachte, dat recht niet hetzelfde was als oppervlakkig nut. En de Bijbel getuigt op tal van plaatsen van hetzelfde. In Buchenwald las men op de muren met letters van een meter hoogte: "Recht is wat nut afwerpt voor het volk". Soekarno leert hetzelfde. Kenners van Soekarno en van de leidende Indoneziërs (Vervolg op pag. 8)

Nieuws van het Westelijk Front

door Tini Van Ameyde

II.

Ja, de C(hristian) A(ction) F(oundation) mag zich verheugen in een langzaam, maar gestaag groeiende steun, financieel en moreel. Zo beval de Classis Alberta South van de Chr. Reformed Churches deze organisatie aan voor ondersteuning aan de kerken in haar gebied. (De Classis Alberta North had hetzelfde reeds gedaan in 1963.) Ook de Canadian Reformed Churches in Alberta houden collectes voor dit werk. En de Chr. Reformed Immigration Society te Edmonton schonk een gift van \$750.00, speciaal bestemd voor bestrijding van onkosten, gemaakt om de zaak der christelijke scholen onder de aandacht van het publiek te brengen. Het wordt door het bestuur als een wonder beschouwd, maar tot beden is er nog steeds genoeg geld in kas geweest om elke maand de Vanguard te laten verschijnen: men leeft blijmoedig van de hand in de tand.

In september begon de C.A.F. met een geheel nieuw werk, n.l. de Highschool Club. Een serie studievergaderingen werd voorbereid voor highschool-leerlingen te Edmonton en omstreken, waarin de betekenis van de Bijbel wordt belicht voor alle facetten van de menselijke samenleving: politiek, cultuur, wetenschap enz. De onderwerpen worden ingeleid door bekende sprekers en voor elke vergadering wordt studiemateriaal uitgereikt. Naar ik gehoord heb, zijn de jongelui enthousiast over dit idee en hebben zelfs al een eigen bestuur gekozen voor hun Highschool Club. Dit is een idee, dat zeker navolging waard is op andere plaatsen in Canada.

In oktober liet de C.A.F. opnieuw van zich horen, toen zich in de pers uitspraken tegen lichtvaardige veranderingen in de Zondagswet. U weet nog wel, dat ik U in "Alberta aan de Lijn" vertelde over het plebisiet betreffende commerciële zondagsport te Edmonton? Dit is wel degelijk van meer dan plaatselijk belang, want intussen gingen in Calgary al stemmen op, dat ook deze stad een "open" zondag moet hebben, zodra Edmonton die krijgt. Waar is dan het eind? Het gaat hier om de zondagsheligen in de gehele provincie! Dat heeft de C.A.F. goed gezien. De kwestie komt straks ook onder het mes in de zitting van de Alberta Legislature. Ik ben echter niet bang, dat er iets zal veranderen: de Social Credit party in onze provincie heeft zich al zeer sterk uitgesproken tegen veranderingen en die heeft het tenslotte voor het zeggen... alle uitslagen van stemmingen ten spijt. (Dit geeft stof tot denken, vindt U niet?)

De laatste C.A.F.-vergadering van 1964 werd gehouden op 11 december in de First Chr. Reformed Church te Edmonton. De opkomst viel een beetje tegen, maar dat was wel te verwachten, in die drukke dagen vlak voor Kerstmis. De secretaris gaf een uitgebreid verslag over de werkzaamheden

in het afgelopen jaar en Rev. Tamminga trad op als spreker. Zijn interessant onderwerp: De openbaring van Johannes en de wereld van vandaag. Het bleek wel, dat het bestuur — ondanks de vele problemen — optimistisch gestemd was en de toekomst in geloof en vertrouwen tegemoet zag.

Er is echter een maar: die avond werd me duidelijk, dat christelijke actie in de West, althans voorlopig, nog voor een groot deel afhankelijk is van ons, de Dutch-Canadians van gereformeerde huize. Van U, lezer in de West, en van mij! Er zijn hoopvolle tekenen te over, dat het streven van de Foundation om de evangelisch-christelijke beginselen uit te dragen in onze samenleving, ook in andere kerken weerklinkt vindt. Dat is tenminste zo in Alberta, dat niet voor niets "de meest godsdienstige provincie van Canada" genoemd wordt. Maar de meeste deser christenen hebben, naar het lijkt, zolang voortgedroomd in de mening, dat het Woord van God op de kansel thuisheert en nergens anders, dat het hen de grootste moeite kost om wakker te worden... zelfs al zijn ze — deep down — allang zich bewust, dat ze als gelovigen verplicht zijn in beweging te komen. Wij, met onze oud-vaderlandse achtergrond van christelijke organisatie, vinden dat heel normaal en hebben zo een natuurlijke voorsprong op hen. Het werk van de C.A.F. is een moelwerk, maar tevens zeer moeilijk en bij tijden ondankbaar.

En daarom: wat nu? Ik zou onze lezers in de West willen vragen — en neemt U gerust de vrijheid om dit C.C.-nummer aan tien anderen door te geven! — "Bent U reeds lid van de C.A.F.?" Zo niet, meldt U dan zo spoedig mogelijk aan. U hoeft het om de kosten niet te laten, want voor \$5.00 per jaar bent U lid en krijgt tegelijkertijd een abonnement op de Vanguard. Is dit bedrag nog teveel voor U, meldt U dan toch aan, want daarover valt te praten, nietwaar? Het adres van Mrs. Van Boom, de administratrice, is: 11914 - 50 Street, Edmonton, Alberta. U wordt daar met open armen ontvangen!

In deze tijd, — waarin je zovelen in onze kringen kunt horen klagen over het gebrek aan principes in Canada — is het troostend te weten, dat er mensen zijn, die zich willen inspannen om midden in deze vaagheid en verwarring het Woord van God met zijn richtlijnen te brengen. Het is daarom m.i. verbazingwekkend, dat hier in de West niet veel meer leden in onze kerken zijn, die zich willen aansluiten bij zo'n organisatie. Om als voorbeeld maar één groep te noemen: is het niet — zachtjes uitgedrukt — merkwaardig, dat niet alle ouders, die kinderen op een christelijke school hebben, zich hebben opgegeven als lid van de C.A.F.? Welker bestuur, in bijna letterlijke zin, zich het vuur uit de sloffen loopt

in hun belang? Niet allemaal kunt U bij de minister op visite gaan om Uw wensen kenbaar te maken. Maar het minste, dat U kunt doen, is een ruggesteuntje geven aan de mensen, die dat karweitje voor U willen opknappen!

Zojuist lees ik in het januari-nummer van "The Bridge" (maandblad voor de Chr. Reformed Churches van Edmonton en omstreken) een uitvoerig artikel van Rev. J. W. Uitvlugt, getiteld "A new political party?", waaruit ik — in dit verband — graag een paar regels citeren wil. Hier komt hij:

"In the past efforts have been made to bring before the public and the government those Biblical principles governing such areas of life as labor and education. But it seems that this has been done most often with a view to GETTING SOMETHING FOR OURSELVES, i.e. "freedom of association" or "Tax support for christian schools". To be sure, there is nothing wrong with these efforts. But when we come to the public and government officials with this as one of our main purposes, then we should not be surprised when the public and the government sees us, for the most part, no differently from other lobbies and pressure groups with the same ends in view."

"Premier Manning's call for a new political party offers us as Calvinists an opportunity first of all — and foremost — to DO SERVICE in this area of Canadian life for our Lord and King, Jesus Christ; and thus DO SERVICE also for the nation. Let us, either as a political group or as individuals, seek to do this WITHOUT REFERENCE TO GAINING SOMETHING FOR OURSELVES, i.e. either political advantage or recognition." Tot zover Rev. Uitvlugt. De enorme letters zijn van hem.

Zo op het eerste gezicht zit er veel waar in wat hij schrijft en ik ben het er ook wel mee eens. Het klinkt allemaal heel sympathiek en groot-van-hart. Geloof me, het is met aarzeling, dat ik het waag deze dienaar des Woords — bij wie ik, wat kennis betreft, en zeer zeker als een Calvinist, niet in de schaduw kan staan — af te jasje te trekken. Maar zijn bovenstaande woorden slaan zonder twijfel op het werk van de C.A.F. in het verleden en daarom wil ik er dit bij aantekenen: elk der genoemde acties, voor "freedom of association" en voor "tax support", is een zaak van recht, met een grote R. Als de C.A.F. zich hiervoor niet instelt, wie in vredesnaam moet het dan doen? Wellicht zou Rev. Uitvlugt anders geschreven hebben, als hij zich even in gedachten verplaatst had in het bestaan van een eenvoudige arbeider... Natuurlijk, er valt het een en ander aan te merken op het werk van deze organisatie, die ook slechts menselijk en feilbaar is. Maar het voornaamste is, dat ze werkt. En heus niet alleen om iets te krijgen.

Wat die oproep van Alberta's premier, Ernest C. Manning, om te komen tot de oprichting van een nieuwe politieke partij, ik ben zo vrij om dat "nieuw" van hem met een half pond zout te nemen. Na zijn eerste sensationele oproep heeft Manning aan persmensen, die hem hierover kwamen interviewen, duidelijk gemaakt, dat zijn gedachten uitgaan naar een herstel van het twee-partijensysteem, waarbij dan de zijne gebaseerd zou zijn op het z.g. "free enterprise"-principe. Hoe hij op deze manier wil trachten "to stem the tide of godlessness, unrighteousness and unbelief, which are becoming increasingly prevalent in our national society", gaat — oerlijk gezegd — mijn petje te boven. Voor ieder, die me me dat kan uitleggen, houd ik met genoegen spreekuur.

Mr. Manning mag een heel wijs man zijn, maar het blijkt nu, dat hij toch niet wijs genoeg is. Want wat ons Canada nodig heeft voor een geestelijke en morele "revival" is een gloednieuwe, onbeschaamd-christelijke volkspartij. Geen geleuter en geen gemarchandeerd met bestaande partijen. Ik woon nu dertien jaar in Alberta en heb een diep respect voor de persoon van Ernest Manning, met zijn vele kwaliteiten als staatsman en als christen. Echter ben ik tot de conclusie gekomen, dat ook hij behoort tot de groep Canadese christenen, die "moeite heeft om wakker te worden". Ondanks al

zijn ernstige woorden en goede bedoelingen, heeft hij van christelijke politiek nog geen flauw benul. As a matter of fact: hij is geen Social Credit ook, hij is alleen maar Manning...

Met het bestuur van de C.A.F. ben ik van mening, dat er in dit opzicht een ietale meer hoop ligt bij de leider der Social Credit party, Robert Thompson. Het is slechts jammer, dat deze man niet over alle staatsmans-kwaliteiten van Mr. Manning, plus diens grote persoonlijke invloed beschikt. Dat zou hem de ideale leider van een christelijke partij maken! Maar wie zal zeggen, wat er nog gebeurt? Wij, in de West, kunnen er verzekerd van zijn, dat de C.A.F. haar vinger op de politieke pols houdt en, waar enigszins mogelijk, met anderen zal samenwerken om ook op dit gebied tot daden te komen. Om met de Vanguard te spreken: "Christenen, in het openbare leven zonder een christelijke partij, zijn als een leger zonder hoofdkwartier en officieren." Ik realiseer me, dat die voor de doorsnee christen-Canadees (of Amerikaan) ontzettend moeilijk te verstaan is. Maar dat maakt het niet minder waar...

Voor de lente van dit jaar heeft de C.A.F. grootse plannen. Een reeks samenkomsten zal worden belegd in Alberta en British Columbia, waarvoor Dr. Calvin Seerveld, van Trinity College, Chicago, is aangezocht als spreker. De naam van Dr. Seerveld heeft bij ons weinig aanbeveling nodig. Verdere details worden bekendgemaakt.

Voorts worden momenteel brieven opgesteld, die zullen worden toegezonden aan alle protestantse predikanten, organisaties etc. in Edmonton en omstreken. Zij bevatten de uitnodiging voor een vergadering, waarin de C.A.F. met hen hoopt te bespreken wat er gezamenlijk gedaan kan worden om te komen tot de instelling van een derde school-systeem, officieel erkend naast de bestaande R.K. en "public" scholen. Na Edmonton zal men dan eenzelfde vergadering houden op andere centrale punten in de West. Dit zijn inderdaad plannen "tot heil van de natie", waarbij Uw aller gebed vereist wordt. Want wie werkelijk gelooft in christelijk onderwijs, denkt niet alleen aan zijn eigen kinderen of aan die van zijn eigen kerk, maar ook aan Canada's andere verbondskinderen.

Ik eindig met een regeltje uit het laatste bulletin van de C.A.F.: "We would call upon all our supporters to further the cause of christian action in society in keeping the Word of God before our nation. We are in need of more members at all times. Your suggestions and constructive criticism will be welcomed."

O.K., Westerlingen. Laat U van U horen?
T.V.A.

JANUARY SALE!
Large Selection
CHOIR MUSIC
in stock (at half price).
Postage extra.
Sample copies will be sent upon request.
VAN DELFT'S
Book and Gift Shop
1058 Main St. W. Phone JA 8-1932
HAMILTON, ONTARIO

De Natuurgeneeswijze
doet wonderen. Onze kruidenmengsels tegen alle slep, ziekten (behalve kanker) zijn volkomen onschadelijk en helpen duizenden wanhopige zieken, ook daar waar alles faalde. Attesten liggen ter inzage. Brochure en inlichtingen gratis. Wat U ook mankeert en hoe hopeloos Uw ziekte ook lijkt, meldt ons Uw ziekte en klachten.
Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. & \$18.00 bij vooruitbetaling.)
Meldt Uw ziekte en klachten aan
Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

DUXBURY
TRAVEL SERVICE
Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line
BRAMPTON, ONT.
85 Main St. N. Phone GL 1-4280
Agent Canadian National Railway

De bemanning welke de historische Snijvlucht in 1934 tot zulk een goed einde bracht, gefotografeerd voor de Fokker F-18 PH-ALS "Snip". V.l.n.r. S. van der Molen, J. J. Hondong, J. J. van Balkom en L. D. Stolk. (Zie het artikel in ons nummer van 22 jan. j.l. pag. 8.)

SPECIAL ANNOUNCEMENT!
You are urged to attend the
ANNUAL MEETING
of the
C. J. L. Foundation
which will be held on
SATURDAY, JANUARY 30
in the
BETHEL CANADIAN REFORMED CHURCH OF TORONTO
just west of Yonge Street North on Highway #7 in Thornhill.
THIS IMPORTANT MEETING BEGINS AT 1.30 P.M. SHARP!
Rev. Henry Van Andel of New Westminster, B.C., will speak on:
"WHAT IS LIBERTY?"
In addition, you will hear full reports on the Foundation's activities and its plans for 1965.
WE COUNT ON YOUR PRESENCE!

WERELDOMROEP AAN DE TOP
Radio Nederland Wereldomroep bovenaan de lijst heeft gestaan. Zeer binnenkort gaat RADIO NEDERLAND beginnen met nieuwe uitzendingen gericht op Canada, die plaatsvinden vanaf het eiland Bonaire in de Nederlandse Antillen, waar de Wereldomroep de mogelijkheid heeft gekregen programma's te relayeren via zeer krachtige zenders.
Met het in gebruik nemen van deze nieuwe zenders zal een einde gekomen zijn aan de ongunstige luistercondities waarmee Canada steeds te kampen heeft gehad.
Nadere bijzonderheden volgen zodra de openingsdatum van de nieuwe zender bekend is.
Verdere inlichtingen over deze kortgolffuitzendingen kan men verkrijgen bij RADIO NEDERLAND, P.O. BOX 222, THORNHILL, Ont.
De Wereldomroep heeft al een gelukstelegram ontvangen van Radio Australië, die in 1959 en 1962 op de derde plaats.

WIJ ZIJN NIET DE GROOTSTEN
WIJ ZIJN NIET DE OUDSTEN
Daarom ziet U ons altijd zo druk in de weer om het al onze klanten naar de zin te maken. Wij staan altijd klaar. Dag en nacht. Wij hebben de laatste informatie. Wij verzorgen Uw reis, LEDERE REIS, zodanig, dat U graag weer bij ons terug komt. Volgend jaar. Of het jaar daarna.
Weet U waarom?
Omdat we ons voorgenomen hebben de grootsten te worden. En de oudsten.
Daarom kunnen wij ons niet veroorloven het op ons gemak te doen.
Wij nemen graag uw reiszorgen over... Want DIT is onze business: U onbezorgd laten reizen.
ADRIAAN LIMBERTIE
World Wide Travel Service
DOWNSVIEW, TORONTO, ONT.
300 Wilson Ave. (bij Bathurst) 444-8280 — ME 5-5661

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489
Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Koolstra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).
Managing Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: \$5.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.
The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.
Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary. Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

BUITENLANDS OVERZICHT

(Vervolg van pagina 1)

nesische politieke gedachten wisten dit overigens reeds lang. De Nederlandse staatslieden hebben in de vergaderzalen van de Verenigde Naties tegen deze leer gewaarschuwd. Te vergeefs. De Papoea's zijn van deze miskenning van de werkelijkheid het slachtoffer geworden. Zij weten thans maar al te goed, dat er van een vrije raadpleging van hun volken geen sprake zal zijn als de overeengekomen termijn van voorbereiding is voltooid.

Thans ziet men in Zuid-Oost-Azië de herhaling van de leer van het fascisme en van het nationaal socialisme. Tegen deze is de gehele beschaafde wereld te wapen gevoglen, onder leiding van Churchill en Roosevelt, en tegen een herhaling is de organisatie van de Verenigde Naties opgericht.

In 1956 heeft Nasser in Egypte zich onttrokken aan wettige verdragen. Nog in datzelfde jaar verscheurde Chroestjow zijn belofte aan Hongarije. Beide staten bleven lid van de Verenigde Naties.

En nu vernietigt Soekarno, wat hij zelf heeft beloofd en verlaat de organisatie van de Verenigde Naties, die hem westelijk Nieuw Guinea met enkele honderdduizenden hulpeloze Papoea's in de schoot heeft geworpen als vrucht van bedreiging en toepassing van oorlogsgeweld.

Voor verwondering is geen plaats.

SOEKARNO

Voor droefenis wel. Omdat het is gebleken, dat onder de rechtsbeginselen van de Verenigde Naties staten zijn toegelaten, die er geen nut in zagen het recht van de gesloten overeenkomst te handhaven en aanvaarde verplichtingen na te komen.

Omdat dit geen nut opleverde.

Onder de SCHEMERLAMP

Beste Lezeressen en (voor deze maal) Lezers,

Sinds ik aan U schreef in het Oudejaarsnummer, mocht ik weer enkele tekenen van leven ontvangen uit de C.C.-kring. Die mag ik eerst wel even afhandelen? Nummer 1 is een briefje van een onbekende lezer, die haar woonplaats gaf als "Ergens in Canada". Mijn dank voor Uw hartelijke woorden, lezeres! Nee, niemand vindt het prettig om "gal" te drinken, dat hebt U goed gezien. Wij prefereren een kopje koffie of een feestelijk glaasje advocaat, niet? Als U nog eens schrijft, kunt U rustig Uw naam en adres opgeven, hoor. Post voor de Schermerlamp wordt met de uiterste discretie behandeld. Wederzijds God's zegen gewenst in 1965!

Voort ontving ik een mooie kaart met Nieuwjaarswensen van een lezeresje in B.C. Zij wil graag corresponderen met een jongeman, zo tot een jaar of 34. Zelf is ze 27 jaar en lid van de Chr. Reformed Church. Ze lijkt een net en eenvoudig meisje, is 5 ft. 10, blond, en houdt van huishoudelijk werk, koken, sport en tuinieren. Hier is een geschikte vriendin voor een jonge vakman, die van lekker eten houdt!

Meer goed nieuws in het Nieuwe Jaar werd me gewenst vanuit Ontario, door een lezeresje, dat ook met iemand wil corresponderen. Zij is 28 jaar, lid van de Chr. Reformed Church, en werkt op een kantoor. Zij is, wat je noemt "petite" en donkerblond, houdt veel van de natuur, van lezen en muziek. Er moeten wel enkele jongelui rondwandelen, die met haar vriendschap willen sluiten. Niet driegen, please!

Nogmaals plaats ik een oproep voor de verpleegster (R.N.) in Alberta. Zij is 37 jaar, ook Chr. Reformed, en beschikt over een goede algemene ontwikkeling. (Heren in haar leeftijdsgroep blijken inderdaad dun gezaaid te zijn.) Briefwisseling in de Engelse taal voor haar, a.v.p. Alle reacties op bovenstaande verzoeken, verzegeld van 20 cent aan postzegels, te zenden aan "De Schermerlamp", c/o Calvinist-Contact.

In het Centraal Weekblad (voor de Gereformeerde Kerken in Nederland) vond ik een stukje, dat bijzonder leuk was. Mij gaf het tenminste zo'n plezier, dat ik ook U wil laten meegenieten. Het is getiteld "Vader":

- "4 jaar: Die pappie van mij kan alles, alles!
7 jaar: Mijn vader weet heel veel, heel veel!
9 jaar: Vader weet natuurlijk ook niet alles.
12 jaar: Nou ja, dat weet vader natuurlijk ook niet.
15 jaar: Daar weet die ouwe heer van mij geen barst van.
17 jaar: Och, die man is uit de tijd. Wat wil je?
21 jaar: Hij weet er wel iets van, maar toch niet je dat.
25 jaar: Toch eens horen wat vader vindt.
30 jaar: Even geduld, eerst vader's mening vragen.

40 jaar: Wat zou vader daarvan gedacht hebben? Hij wist zoveel.

50 jaar: Ik wilde, dat ik er nog met vader over kon spreken." Hoe vindt U het? Is het niet heel goed? Jammer, dat er niet bij vermeld werd wie de schrijver was, want anders had ik vast de moeite genomen om hem te feliciteren met zijn wijsheid. Ik zeg nu "hem", daar ik me bijna niet kan voorstellen, dat dit werd opgesteld door een vrouw. Dit kan toch alleen door een vader geschreven zijn!

Naast de humor, waarvan U — hoop ik — net zo hard geniet als ik, schuilt er een waarheid in dit stukje, die niet alleen geldt voor Nederland, maar in haast nog grotere mate voor onze immigrantengemeenschappen in Canada. Het verschil zit-er hierin, dat in Holland de lieve zoonjes tegen hun ouwe heer zeggen: "Pa, daar weet U geen barst van, U bent zo hopeloos ouderwets!" Terwijl ze hier zeggen: "You don't understand anything, Dad, You are so hopeless-ly Dutch!"

Ziet U het? Dutch is hier synoniem met ouderwets. Bij onze jongelui en — laten we maar eerlijk zijn — ook bij sommige oudere mensen, die er blijkbaar de slagzin op nahouden: Kan uit Holland iets goeds komen? Zij vergeten dan, dat zij of hun ouders er zelf ook vandaan gekomen zijn!

Ik vraag me af hoeveel vaders in onze kring het al naar hun hoofd gegooit kregen: dat ze zo hopeloos "Dutch" zijn. Dat moet in de duizenden lopen, want in de veldslag tussen twee generaties is dit de banier, waaronder onze zonen en dochteren strijden. Het is ook het éne argument, waartegen die vaders volslagen weerloos staan. Want het is zo waar: ze zijn Dutch en geen macht ter wereld kan dat veranderen. Beroord, is het niet? (Het is genoeg om je een minderwaardigheidscomplex te bezorgen: wie wil er nu Dutch zijn?)

Het is gemakkelijk te zien, waarom een vader aan zijn eigen oordeel kan gaan twifelen, wanneer hem dit maar vaak genoeg wordt voorgehouden. Tenslotte is het een feit, dat hij zelf is opgegroeid onder geheel andere omstandigheden dan waarin hij nu poogt zijn kroost groot te brengen. Nog afgezien van de verschillen, die er eenvoudig zijn omdat het nu 1965 is en geen 1935 of 1940, weet hij zich gevormd door andere inzichten en andere gebruiken en een andere stijl, dan die hij hier in Canada ontmoet. En nu is het niet zo'n toer om je eigen levensstijltje vast te houden, zolang de kinderen klein zijn en — zie boven — zich koesteren in de zonnige overtuiging, dat Vader Alles weet. Maar laat zoonlief een jaar of tien worden... dan weet Dad al niet eens meer hoe hij sommetjes moet maken. In Holland doen ze dat op zo'n rare manier, ha-ha! Kun je die man dan verder wel serieus nemen?

Zeker, dit is nog vrij onschuldig. Maar nu gaan we kijken wat er gebeurt, als de jongen een paar jaar ouder wordt. Dad's car be-

STAKENDE TURKEN UIT NEDERLAND GEZET

Een felle discussie tussen een politiemann en een Turks arbeider op Schiphol, waar woensdag 13 januari de een en zestig Turkse arbeiders, die wegens staking in Zaandam waren ontslagen, door politie uit Zandvoort waren bijgebracht. Dezelfde nacht zijn zij met een chartervliegtuig onder politiegelide naar Ankara gevlogen.

sturen kon hij al, toen hij veertien was. Och heden, hij is wild op die car! Zodra hij in de termen valt, haalt hij zijn rijbewijs. En natuurlijk in éénmaal, voor hem geen terugkomen. "The old man" deed er destijds drie maal over, maar tja, wat kun je verwachten? Die was in vorige eeuwen slechts gewond om op een ouwe fiets rond te toeren! Er is geen twijfel aan: hij is een betere chauffeur dan zijn vader. En wil Dad nu toch niet hebben, dat hij steeds de car neemt? Bepottelijk, John en Ted en Peter mogen het wel. Maar zijn Dad met dat gezout van "eerst je diploma halen en dan mag je, wat mij betreft, naar Mexico rijden." Door-en-door Dutch, die man, hij staat gewoon buiten het leven. Word wakker, Pop, we zijn hier niet in Holland, you know!

Wel, wat denkt U? Hoeveel vaders onder ons zouden op dit punt al gecapituleerd hebben tegen hun eigen beter-weten? Ik voor mij zou hen niet graag de kost geven. En ging het dan alleen maar om het privilege, dat zoonlief de wagen bij speciale gelegenheden gebruiken mag, all right, dan was er geen man overboord. Maar U weet even goed als ik: daar blijft het meestal niet bij. Zijne Majesteit de Car regeert zo'n beetje het hele Canadese leven, inclusief de activiteiten en ontspanning van de jongelui. Die car speelt daarin een grote en soms heel verdrietige rol. Hoeveel gedwongen huwelijken, ook in onze kring — soms van jongens en meisjes, die nog niet eens van de highschool af waren — zouden voorkomen zijn, wanneer Dad voet-bij-stuk gehouden had? Wanneer hij er zich geen barst van aangetrokken had, of zoonlief hem voor "Dutch" uitschold of niet?

We komen hier nog wel even op doorgaan en komen dan terecht bij de vraag: wie stelt de regels vast in het gezin? Doet Vader dat of doen de kinderen dat, onder het schone motto: zo hoort het in Canada? Wat, door de week om elf uur thuis? Ronduit belachelijk! Dat is nu echt weer zo'n bekrompen Hollandse gewoonte: vergeet niet, dat de jeugd in Amerika eerder volwassen is... Heeft Dad er ernstig bezwaar tegen, dat hij elke dag zoveel tijd met Julia doorbrengt? "Maar Dad, dat stelt toch niks voor, wij gaan gewoon "steady", you know." (Dit met een gezicht van: bewaar me, die man verwacht toch niet, dat ik op een even antieke manier met meisjes omga als hij vroeger?) Enfin, vult U de dialoog zelf maar aan, U woont ook in dit land.

Nogmaals: wie stelt de regels vast voor het gezin? Doet Vader dat, in overleg met Moeder? Of doen de kinderen het, nadat ze hun Dad grondig ingestampt hebben, dat hij slechts een "Dutch-man" is en dus van de hele al-

tuatie in Canada geen blet snapt? Moet Vader capituleren voor de klagzangen van zijn kroost, dat ze "niet steeds van anderen willen verschillen"? Dit laatste argument is wel erg belangrijk, ziet U. Want als hij een goede vader is, zal hij er als teenager ook een gloeiende hekel aan had om bij anderen af te steken. Op die leeftijd is "conformity" zo ongeveer het hoogste levensdoel.

Uit wat ik tot nu toe geschreven heb, zou iemand misschien kunnen concluderen, dat Uw Saskia nogal afwijzend en wantrouwend staat tegenover onze teenagers. Niets is minder waar. Ik ben vóór hen en "all the way"! In mijn opinie is het moderne Canada een machtig land om in op te groeien. Wat een schoonheid, wat een ruimte, wat een kansen! Maar ook, wat een massa kennis om in je arme hoofd te proppen, voordat je zelfs maar aan een behoorlijk baantje kunt gaan denken!

Het is m.i. geen wonder, dat al deze voorspoed, ontwikkeling en specialisering gepaard gaan met een intense drang naar persoonlijke vrijheid in de jeugd. Ook in onze jeugd. Die zich, bewust of onbewust, laat leiden door de levensspreuk van de zestiger jaren: grijp wat je grijpen kunt, morgen is het misschien te laat! Die tragische, want juist die krampachtige grijp-houding kan hen in zo grote nood brengen, dat ze hun kansen op het geluk van morgen voorgoed versperen. Ach, je hart draait om, als je ziet wat een erbarmelijke "mess" zulke jongelui van hun leven maken! Menige predikant onder ons kan hierover een boek, geen boekje, opendoen.

Het is om deze reden, dat Vader's verantwoordelijkheid, vergeleken bij vroeger, eerder toe- dan afgenomen is. Nee, voor niemand is het een pretje om doorlopend voor rem te spelen. Je kunt er zo doodmoe van worden. Dad kan het ook niet, wanneer zijn vrouw niet voor de volle 100% naast hem staat en één lijn met hem trekt. Denkt U eraan, lezeres? Geef niet toe achter zijn rug. Bovenal: zet hem nimmer voor schut tegenover de kinderen als de man, "die in Canada niet mee kan komen"...

Zeker. Ik heb ze gezien, de immigrantengemeenschappen, waar Vader goed genoeg is om zich een ongeluk te werken en aan allen materiële voordelen te verschaffen, maar waar men niet schroomt om hem in zijn gezicht uit te lachen. Vanwege de een of andere opvatting. Of vanwege zijn Engels, dat niet goed is en het ook nooit worden zal. Vader, die lange uren maakt in zijn overall, opdat zoonlief een betere kans heeft om later met een wit boordje om voor de klas of het tekenbord of op de preekstoel te staan... Gaat het in Uw gezin ook die kant uit? Dan behoort het tot Uw taak, als "de man" is en dus van de hele al-

te zorgen, dat de kinderen Dad te allen tijde het respect tonen, dat hem verschuldigd is. Natuurlijk, het kan gebeuren, dat U met hem van mening verschilt. Vindt U b.v., dat hij in een bepaalde kwestie te strikt is, bespreek dit dan openhartig met hem. Maar niet, waar de kinderen bij zijn. Die stuurt U maar eerst het bos in.

Tenslotte: vergun me om een woordje met Vader te wisselen. Bedenk, Dad, dat het in de grond toch weinig verschil maakt of U nu Uw schatten grootbrengt in Nederland of in Canada. Overzee zouden ze U "ouderwets" genoemd hebben, maar de meeste van hun argumenten zouden letterlijk dezelfde zijn. Houd in het oog, dat wat altijd fout was, ook fout is in het Canada van 1965. En dat teenagers, hoe volwassen ze zich ook voordoen, toch kinderen zijn. Halve mensjes, nog niet in staat om alle gevolgen van hun daden te overzien. Probeer oprecht om niet bekrompen te zijn en met Uw tijd mee te gaan. Maar wees op Uw hoede: laat hen niet zoveel vrijheid, dat het hun tot een valstrik wordt. Dit betekent dus, dat U geen beslissingen moet nemen tegen Uw beter-weten in, als christen en als man met levenservaring. Ja, dan kan er ook met Uw kinderen nog wel iets erg mis gaan. (Ze zitten niet aan een touwtje! We kunnen hen slechts tot zover opvoeden, voor de rest moeten we hen met gebed vergezellen!) Maar dan behoeft U, in geval van narigheid, tenminste niet het vreselijke zelfverwijt mee te dragen, dat U het door Uw flinker optreden had kunnen voorkomen.

Het stukje "Vader" vond ik in het Centraal Weekblad van 28 november j.l. En weet U, wat nu zo aardig is? Dat bijna woordelijk hetzelfde werd gezegd door een man, die op dit continent leefde en reeds in 1910 gestorven is: de grote Amerikaanse schrijver Mark Twain, wereldberoemd door zijn boeken "Tom Sawyer" en "Huckleberry Finn". Hij zei: "When I was sixteen, my father didn't know anything. But when I reached 22 I was amazed at how much he had learned in just six years!"

So cheer up, Dad! De dingen zijn niet zo donker als ze lijken: U hebt een onafzienbare rij van voorgangers, die er allemaal doorgekomen zijn. En de volgende maal, dat zoonlief U weer in toorn uitmaakt voor "Dutch", grinnikt U maar eens vrolijk: "Ja, en daar ben ik trots op ook. Niet iedereen kan dat zeggen, you know!"

Het beste gewenst en voor allen hartelijke groeten van
Uw SASKIA.

WERFT ABONNEES VOOR
CALVINIST-CONTACT!

Philips Recordings

SACRED — CLASSICAL — SEMI-CLASSICAL — POPULAR
SEE YOUR LOCAL DEALER OR THE IMPORTER FOR CANADA:

SPEELMAN'S BOOKHOUSE

10 GOLFDOWN DRIVE, REXDALE, ONT.

PHONE 741-6563

Buying or Selling Real Estate?

CALL

JOHN VANDERVINNE

241-9171

Member Toronto Real Estate Board

Repr. GEORGE GETHING

REAL ESTATE,
REXDALE, ONTARIO

Koffie is klaar!

Fijn, en om het echt compleet te maken zet moeder een schaalje speculaasjes op tafel. Gezellig! speculaasjes van VOORTMAN'S: zuiver, zacht gekruid en vol amandeltjes. Die lust iedereen.

*verkrijgbaar met of zonder amandeltjes

Speculaasjes van VOORTMAN'S
de bakker, die ze bakken kam!

En als U geen koffiedrinker bent, neem ze gerust bij de thee of een kop chocolade; smaakt ook goed.

ROTER TABLETTEN

tegen maagklachten

Wordt U geplaagd door maagpijnen, maagzuur, gassen? Voelt U zich hondsme. Slaperig na maaltijden?

Probeer dan ROTHER tabletten — in vol vertrouwen — voor vlugge verlichting.

60 tabletten \$3.00,
150 tabletten \$6.30.

ROTER tabletten — een populair recept in vele Europese landen — hier verkrijgbaar in alle goede "drug stores".

Samenwerking of Eenheid?

②

We kunnen zeggen dat ieder mens elke dag allerlei rollen speelt. Iemand is niet de hele dag slager. Wanneer zijn vrouw hem 's middags even opbelt, valt hij uit zijn slagersrol en stapt als het ware even over in zijn rol van echtgenoot. Wanneer hij 's avonds thuiskomt is hij niet langer slager maar vader. Als hij tegen een uur of acht met een medebroeder op huiszoek gaat, zegt niemand dat de slager er is, maar wel dat de ouderlingen er zijn.

We zouden ook kunnen zeggen dat ieder mens allerlei aspecten heeft, of nog beter dat ieder in zijn handelingen en acties altijd gekwalificeerd bezig is. De ene maal wordt iemands denken, doen en laten typisch gekwalificeerd door zijn economische functie in het leven, de andere maal door zijn burger zijn in een bepaald staatsgeheel, en een derde maal door weer iets anders. Zo kunnen we het dus hebben over iemand in zijn kwaliteit van kerkmens, in zijn kwaliteit van burger, in zijn kwaliteit van echtgenoot enzovoort. Het is natuurlijk steeds dezelfde mens die telkens weer op een andere wijze bezig is, en het is van betekenis dat we dat in ons denken gedurig weer in rekening brengen. Wie het zou vergeten heeft zichzelf de rechte kijk op de structuur en de opbouw van de samenleving benomen.

Het is dan ook niet zo dat de kerk alleen iets is waarover we nadenken en spreken of schrijven in de sfeer van het kerkelijke. Een onjuist verstaan van wat de kerk eigenlijk is doet een mens niet alleen struikelen in het kerkelijke, maar ook in vele andere opzichten. Wie politiek of maatschappelijk een verstandig woord wil zeggen over de samenleving, zal toch ook goed door moeten hebben wat nu toch essentieel de kerk is. Het is juist hier dat allerlei misvattingen met betrekking tot de kerk zich zullen wreken. In een vorig artikel heb ik iets gezegd over de langzamerhand gegroeide gedachte dat zending en evangelisatie niet essentieel zijn voor de aard en de structuur van de kerk. Prof. Dr. R. Van Dijk gaf indertijd in zijn magnifieke inleiding tot de algemene sociologie, getiteld Mens en Medemens, deze definitie van de kerk: het op de eis der Goddelijke Woordenbaring gegronde geloofs- en cultuerverband van Christ-gelovigen in de eenheid van belijdenis en eredienst en onder de leiding van de geïnstitueerde ambten tot de dienst des Woords (en der Sacramenten) en tot de dienst der onderlinge liefde. (1) Zonder nu precies in te gaan op allerlei implicaties in deze definitie, kunnen we toch onmiddellijk zien dat deze definitie een keuze vertegenwoordigt uit de veelheid van Schriftgegevens met betrekking tot de kerk. De keuze viel, om een voorbeeld te noemen, niet op wat Jezus heeft gezegd toen Hij Zijn discipelen uitzond, cf. Mattheus 10. Ook niet op de rede van Mattheus 24 over de wereld na Pinksteren, waarin we het geweldige perspectieven openende woord vinden dat het goede nieuws van God's regime in de gehele wereld gepredikt zal worden tot een getuigenis (1) voor alle volken. Ook niet op het komen uit Oost en West om in het regime van God samen met Abraham, Izak en Jacob de vrede te vinden, Mattheus 8:12, en ook niet op de uitzending der apostelen met een uiterst veelomvattende arbeid, die heel het leven der door de apostelen bijeengebrachte gemeenschap zou moeten beheersen, in Mattheus 28:18-20. We noemen nu alleen maar een paar voorbeelden uit het allereerste boek van het Nieuwe Testament! Prof. Van Dijk heeft, destijds, niet duidelijk gemaakt waarom hij deze keuze maakte.

Dr. J. M. Spier, die een dergelijke keuze maakte, deed evenmin een poging om zijn keuze te rechtvaardigen toen hij zijn inleiding in de wijsbegeerte schreef. (2) Prof. Dooyeweerd liet het ook al na. (3) Dat is wel erg jammer, want juiste deze auteurs hebben op een heldere wijze nagedacht over het essentiële van de structuur van de kerk, en er in niet-theologische werken over geschreven.

Toch zal ieder die de volle werkelijkheid van het zgn. zendingbevel op zich laat inwerken, en die daarbij de achtergrond van het overige van het Oud en het Nieuw Testamentisch getuigenis niet minder laat meetellen, tot geen andere conclusie kunnen komen dan dat de greep naar de wereld wezenlijk behoort tot het gemeenschappelijk volgend zijn van Jezus. Het koninkrijk, of beter weergegeven nog het regime van God, is de diepste verklaring van het komen en het optreden van Jezus in deze wereld, naar Zijn eigen woord, Lukas 4:43. Het is aan de vooravond van de tijd waarin de kerk haar tocht in deze wereld onderneemt dat Jezus opnieuw duidelijk maakt dat dit regime Gods in hemel en aarde Hem in handen is gegeven. Dit regime strekt zich uit tot de eind der aarde, en de aanspraken die Jezus dan ook laat gelden richten zich op het discipelschap van alle volken, Mattheus 28:19. Het is zonder meer duidelijk dat Jezus, door te spreken van "alle volken", in deze elf apostelen en over hun hoofden heen Zijn kerk aanspreekt. Het is ook duidelijk dat het tot discipelen maken, dat Jezus van hen vraagt, meer inhoudt dan "het kerkelijke", dan, zeg maar, er zorg voor dragen dat er velen lid van de kerk worden. Jezus spreekt in dit verband dan ook van "leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb". Maar toch mag de draagwijdte van dit woord van Jezus, zich uitstrekkend tot een "veld" zo wijd als het brede, voluit gevarieerde mensenleven in deze wereld, nooit worden losgemaakt van het toch ook weer direct, georganiseerd kerkelijke: Jezus spreekt ook van de doop. Het is alleen zo dat Christus belooft bij de Zijnen te zijn tot aan de voleinding der wereld. Jezus' presentie bij de Zijnen is daarom nooit te isoleren van het werk der kerk om de wereld de boodschap van het rijk, het regime Gods te brengen en om "alle volken" te dopen in de naam Gods. Inderdaad is het zo dat de kerk gezien moet worden als de gemeente, de saamgeroepen en door God geheiligde gemeenschap van die bij Christus horen, maar wie niet meer zegt over de wezenlijke aard der kerk, heeft toch nog niet gezegd wat de kerk ten diepste is. De vraag mag gesteld worden of de reformatische belijdenisgeschriften wel voldoende hebben gezegd over de essentie van de kerk, en of ze niet in de hand hebben gewerkt een uit het directe gezichtsveld raken van dit andere aspect, namelijk dat de kerk geen eindpunt, maar instrument is van Hem Die juist daartoe uitgezonden was om de boodschap van het komende regime Gods te brengen, Lukas 4:43. De kerk is — en dat blijkt werkelijk niet alleen uit de teksten in Mattheus 28 — naar haar innerlijke aard en haar wezenlijke structuur niet maar alleen gekwalificeerd door die presentie van Jezus in deze wereld als Redder van diegenen die al gekomen zijn, maar vooral door de arbeid van Jezus Die als koning in het rijk Gods zijn aanspraken maakt op de gehele wereld, en die juist daarbij en daarin de door Zijn apostelen bijeengebrachte, en door zichtbare, concrete ambtdragers georganiseerde gemeente inschakelt. Daarmee is dus gezegd dat de georganiseerde kerk meer is dan een verband van Christ-gelovigen in de eenheid van belijdenis en eredienst tot de dienst des Woords en de dienst der onderlinge liefde. Indien dat echt waar was had Jezus in de kerk zoals ze reilt en zeilt in deze concrete wereld in zekere zin zijn einddoel al bereikt. Het enige dat Hem nog te doen zou staan, zou zijn deze gemeente innerlijk te versterken en te bewaren. Zending zou dan iets heel moois zijn, maar tenalotte toch iets bijkomstigs, iets dat gedaan zou kunnen worden zodra er wat geld en wat mankracht op over zou kunnen schieten! Maar de kerk is niet alleen meer, maar wezenlijk daarom ook iets anders. De kerk is het verband der Christ-gelovigen tot de dienst des Woords, tot de dienst der onderlinge liefde, maar speciaal en allesbeheersend tot de dienst aan het komen van het regime Gods in deze wereld, dat kan worden aangeduid als het maken van alle volken tot Christus' discipelen, hen dopende in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes, lerende hen onderhouden al wat Christus aan Zijn apostelen bevolen heeft. Wie eenmaal het koninkrijk, het regime Gods, gezien heeft als het werk Gods in deze wereld in Christus, kan er niet meer aan ontkomen dat de essentie van de kerk en de structuur van de kerk gekwalificeerd worden door het komen van dat rijk, met andere woorden, door de twee aspecten van het van en bij Christus en de Zijnen zijn en het met Christus naar deze wereld grijpen. Kort gezegd: zending en evangelisatie kwalificeren het verband dat kerk heet.

Niemand mag zeggen dat dit

MOMENTEN UIT CHURCHILL'S LEVEN

De golfspeler in 1913

De onafscheidelijke sigaar en het inspirerende V(ictory) teken.

in 1923

Terug van de boerenoorlog en gekozen in The House of Commons in 1900

Ziek, maar toch actief

De Churchills in 1951

Churchill diende onder al deze Engelse vorsten

Queen Victoria

King Edward VII

King George V

King Edward VIII

King George VI

Queen Elizabeth

alleen theologische en sociologische betekenis heeft. Niemand mag zeggen dat dit alleen kerkelijke betekenis heeft. Het is inderdaad waar dat de kerk die "alleen maar een evangelisatie commissie" heeft, en waar jonge mensen belijdenis kunnen doen zonder ooit werkelijk iets verstaan te hebben van de buitenkerkelijke of getraind te zijn om die buitenkerkelijke met de boodschap van Christus te benaderen en aan te spreken, bezig is haar eigen karakter vrij effectief te verknopen. Het is zo dat de kerk die feitelijk alleen maar aandacht heeft voor "het inwendige", het eigen leven binnen de kring der gemeenten, of sterven na dood is, met statige kerkerandelen en predikanten als "pall bearers", alle prachtige budgets en bulletins ten spijt. Maar de betekenis van het rechte zicht op het essentiële van de kerk is breder dan alleen het kerkelijke. Daarmee zijn we dan terug op wat we in een vorig artikel aan de orde stelden, namelijk de vraag van samenwerking of eenheid, en in hetzelfde verband de vreemde situatie dat, tengevolge van een uitermate gebrek aan belangstelling voor de andere kerken en voor de mens buiten de kerk in Canada, zelfs de samenwerking dikwijls zonder veel betekenis is.

Wie het wezenlijke van de kerk, zoals we dat boven heel erg beknop hebben proberen aan te duiden, heeft gezien als ook en als vooral, wat we nu maar zullen noemen, de greep naar de wereld voor het rijk Gods, die kan onmogelijk genoeg nemen met samenwerking. Bovendien zal hij heel wat vormen van samenwerking afwijzen juist omdat zulke

samenwerking wel eens, onbedoeld, een reële handicap kan zijn op de weg naar de eenheid. Het is bekend dat er allerlei vormen van samenwerking kunnen ontstaan uit de overtuiging dat er van een eenheid toch wel nooit iets komen kan. In vele gevallen zal het aangaan van samenwerking op die veronderstelling alleen maar betekenen dat aan beide kanten de tocht naar de eenheid wordt gestaakt. Men weet het dan beter dan Jezus! Het denominationalisme heeft dan, waarschijnlijk voor al buiten het kerkelijke, de openbaring omtrent de kerk losgelaten, en de gevolgen zijn niet te overzien. Natuurlijk is er allerlei vorm van samenwerking mogelijk in een bewust op weg gaan naar de eenheid der kerk. Die samenwerking zal dan nooit vaag zijn, nooit de vragen uit de weg gaand. Alle vormen van zgn. mass-evangelisme zijn een voorbeeld uit de Canadese praktijk van een vage, op het denominationalistische standpunt staande, samenwerking, terwijl m.i. de beweging voor de A.R.S.S. waarover ook nogal druk onder ons wordt gepraat, een helder voorbeeld is van een samenwerking die bewust de ogen open houdt, ook voor de diepe grondvragen die een oplossing behoeven op de weg naar de eenheid der kerk van Christus. Tot dergelijke samenwerking moeten we bereid zijn, van welke kerkelijke samenleving wij ook komen. Alleen zo zal er belangstelling komen voor de andere kerk in Canada. Die belangstelling zal zich dan heest niet beperken tot een soort op-een-aftand-kennis-nemen van een en ander, maar de interesse zal openlijk blijken in de concrete, kerkelijke benadering en ontmoeting met de ander. Het kan zijn dat die ont-

moeting pijnlijk is. Het zou wel eens kunnen zijn dat er lang en hard gestudeerd en heel erg veel gepraat en gehandeld moet worden, zodat er misschien niet meer zo heel veel tijd overblijft voor allerlei binnen-kerkelijk bedrijf dat we traditiegetrouw nu eenmaal graag doen. Het zou wel eens kunnen zijn dat we, na zo'n drie eeuwen met een paar mooie Europese belijdenisgeschriften te hebben gedaan, ons geloof weer opnieuw zouden moeten gaan formuleren, terwille van de ander, in nieuwe, nog duidelijker en nog verstaanbaarder bewoordingen.

Het zou ook wel eens kunnen zijn dat we welbewust ruimte moeten gaan maken voor andere gewoontes, andere gebruiken, andere tradities dan waaraan we gewend zijn elkaar af te meten en eigen levensgedrag te bepalen. Maar wie bezield is door de opdracht van Christus die de kerk in leven riep en haar structuur bepaalde, zal veel, heel veel willen doen — en prijsgeven! — terwille van de greep naar de wereld, een greep die Christus niet bevolen heeft aan losse groepen van volgelingen, maar aan Zijn ene kerk. Waarmee

we maar willen zeggen, dat een vogel in de hand beslist niet beter is dan tien in de lucht. Of duidelijker, dat een aarselende samenwerking, waarbij de eigenlijke grondvragen in het duister blijven omdat we anders wel eens ruzie zouden kunnen krijgen "over de kerk", bepaald niet iets is om nu zo bijzonder luid over te juichen. Wie in de kerk, we zouden haast zeggen: in de rol van kerkmens, iets heeft verstaan van de greep der ene kerk naar de wereld waarop Christus beslag wil leggen, die zal ook in de andere rollen die hij speelt in dit leven, in allerlei economische, sociale en andere situaties, het leven niet in stukken durven breken: hij zal in alle samenwerking de grondvragen — en dat zijn werkelijk niet maar alleen typisch kerkelijke vragen — niet uit de weg gaan, maar ze aan de orde stellen. Juist zo komt de weg vrij werkelijk bezig te zijn in dienst van het koninkrijk, het regime van God dat bezig is zich te vestigen en te verwerken, zowel met betrekking tot de ene kerk als met betrekking tot de "volken" in deze wereld. M. Vriese.

NAAR NEDERLAND?

Per boot of vliegtuig. Wij verzorgen 31-daagse reitours, groepsreizen en charters. Vóór U besluit hoe of wanneer, vraag eerst

JAN FABER, Mgr.

Burlington Travel Service

Agenten voor K.L.M., H.A.L. en alle andere scheepvaart- en luchtlijnen. Kantoor:

2015 Lakeshore Road, Burlington, Ont.

(Naast het Bus Terminal)

Tel. NE 7-5222

Na kantooruren bel Jan Faber 's avonds thuis op NE 7-5119.

Vragen rond de "R" in "A.R.S.S."

(1)

Dankbaar voor de geboden gelegenheid om in C.C. iets te ventileren van de vragen die bij ondergetekende leven betreffende de A.R.S.S. en haar 'educational creed', willen we beginnen met vast te stellen dat deze vragen sympathetisch-critisch zijn. Als er kritiek is, is dat zeker niet uit gebrek aan sympathie. Want als er één streven, in organisatie-vorm er één streven, in organisatie-vorm, is dat onze sympathie heeft, dan wel het streven om in de wetenschap de lamp van Gods Woord te laten schijnen.

Als 'buitenstaander' onthouden wij ons uiteraard van enig woord inzake discussies in dit blad betreffende, bijvoorbeeld, al of niet bestaande concurrentie tussen A.R.S.S. en Calvin College.

Voorts onthouden wij ons van enige beoordeling over wat er in de momenteel druk-besproken organisatie van de A.R.S.S. aan de gang is. Namen van personen die wel of niet uitgenodigd zijn om deel te nemen, om te spreken, en dergelijke.

Wij willen ons houden aan de officiële stukken. Het enige dat bij ons bij het schrijven hiervan interesseert is de basis van de A.R.S.S., de educational creed; de binding daaraan en de wijze van binding. Wij hebben, zo menen we, alle discussies in C.C. en andere bladen gevolgd, en tot nu toe gemist dat, afgezien van alle andere zaken (en personen), deze creed in het centrum van de kritiek werd geplaatst met zakelijke bespreking, kritiek, gronden.

Onze overtuiging is dat dat zal moeten; dat deze geloofsbelijdenis (want dat betekent toch het woord 'creed') niet een zaak is van enkele ingewijden, charter-members of geleerden, maar van het volk; het volk dat oproepen is en wordt om dit streven te steunen met gebed en gelden. Ook op de tafels van Canadian Reformed kerkeraden worden circulaire gelegd door de A.R.S.S. Rond die tafels is er dan direct grote interesse voor die ene letter "R". Is dit Gereformerd werk dat door Gereformeerde kerkeraden dient te worden gesteund?

Daarbij heeft de president van de A.R.S.S. eens in dit blad bij de publicatie van de herziene constitutie (wij citeren uit het hoofd) geschreven: Wij hebben de schoenen wat wijder gemaakt opdat ze aan meer voeten zouden passen.

Als er nu nog mensen zijn die zeggen: ze passen mij niet, nu dan passen deze mensen niet in de A.R.S.S. Mogelijk onbewust heeft dr. Kooistra daarmee het hart van de zaak geraakt, zoals ze ons zal gaan bezighouden. Dit woord was duidelijk genoeg! Temeer als men bedenkt dat dr. Kooistra bij het schrijven van deze woorden zeker niet gedacht zal hebben aan wie weet-wat-voor-mensen ergens in Canada, maar aan mensen binnen de gemeenschap van C.C., of liever mensen die lid zijn van enige kerk in welke naam het woord 'Reformed' voorkomt en die zich gerekend willen zien bij hen die confessioneel-gereformeerd zijn. Hij stelde de mogelijkheid dat mensen wie naar hun eigen overtuiging de Gereformeerde Confessie past, toch zullen zeggen: deze nieuwe constitutie en creed passen mij niet. En vooruit, dat moet dan maar: zulken passen dan niet in de A.R.S.S. Dit is geen afleiden of inleggen van mij; het zijn de feiten. Hartelijke instemming met de Gereformeerde Confessie is niet genoeg, die wordt trouwens niet eens gevraagd!; men zal de schoenen van deze creed moeten aantrekken.

Ieder Gereformeerd mens wordt er so voor geplaatst, en zal o.i. moeten proberen deze schoen aan te trekken.

Genoeg, om ons recht en reden tot schrijven te adstrueren.

Waarbij dan, ter inleiding, ondergetekende nog één opmerking gegund zij: het is hem opgevallen (uw lezerspubliek behoeft geen nader bewijs) dat de reactie op kritiek die nu blijkaar van verscheidene kanten op A.R.S.S. wordt uitgebracht, gemakkelijk de klank van gefritteerdheid krijgt, om van boosheid niet te spreken. Hoeneer begrijpelijk, onzes inziens is dat toch verkeerd. De betreffende kleine groep mannen die deze creed hebben opgesteld, is er nu toch mee voor het front van het grote publiek gekomen, het gereformeerde publiek. Van dat publiek vragen zij steun, gebed, geld. Maar dan moeten zij er tegen kunnen dat hun werk publiek onder discussie komt, en die kritiek zeker niet als negativistisch verwerpen. Vooral niet wanneer zij aan de door hen opgestelde 'creed' sulke sterke binding hebben verleend als zij inderdaad deden, en doen.

Is de A.R.S.S. een Kerk?

Het zal niemand die enigszins op de hoogte is met de stand van zaken, verwonderen dat deze vraag opkomt. Met 'stand van zaken'

In het kader van de discussie rond de A.R.S.S. ontvingen wij drie artikelen van de hand van Rev. G. VanDooren, predikant bij de Canadian Reformed Church van Burlington, Ont. Dit is het eerste artikel.

Wij zijn er ons van bewust, dat sommigen zich misschien afvragen, of wij niet te veel aandacht aan deze beweging schenken in ons blad. Iemand schreef tenminste al aan de "Wachter"-redakteur, dat "Calvinist-Contact" tegenwoordig half vol staat met de A.R.S.S. Een ieder weet wel, dat dit sterk overdreven is. Maar wij willen er plaatsruimte voor afstaan, omdat wij menen, dat het onderwerp uitermate belangrijk is.

Red.

bedoelen wij die welke ontstaan is door de Nieuwe Constitutie. De noodzaak van een nieuwe opzet was duidelijk: het is geen kleinigheid om in dit uitgestrekte land een organisatie op te bouwen die goed loopt, zaken kan doen, en tegelijk over het ganse continent de band met de mensen vasthoudt. Over die organisatorische aspecten behoeven wij hier niet te spreken.

Maar het nieuwe van deze constitutie (voor lezers van C.C. oud nieuws, maar we mogen het nog wel weer afdrucken) bestaat o.s. in de artikelen over Membership. Daaruit citeren we:

"Article IX. Membership.

2. Qualifications. All persons who subscribe without qualification or reservation to the Preamble and Articles I, II and III of the By-laws may make application for membership.

4. Gravamen. It shall be the duty of any member who finds himself to be in disagreement with the Preamble of Articles I, II or III or any part thereof, to notify the secretary of the Board of Trustees of the fact in writing...

5. Removal. Upon motion of the Board of Trustees, any member may be removed upon approval of two thirds of the membership."

Vergeleken bij de Oude Constitutie valt hier een radicale wijziging op te merken. Toen kon ieder lid worden die met het doel van de association instemde, en bereid was ervoor te offeren. Nu een stricte binding aan een bepaalde 'creed'.

Heeft niet een association als de A.R.S.S. het volste recht om dat te doen? Ja zelfs de plicht om een hecht fundament te bouwen en ieder er aan te houden? Wij ontkennen dat niet. Wij leven in een vrij land. En als een groep mensen iets wil bouwen op een bepaald principe en er buiten houden wil ieder die er niet ten volle mee instemt, allicht.

Of nog anders (en beter): als de A.R.S.S. gebonden had aan de Gereformeerde Belijdenis, de Drie Formulieren van Enigheid; en dus mensen van gereformeerden huize eraan herinnerd had: denkt er aan,

wij maken hier ernst met (de binding aan) uw en onze belijdenis, bezworen voor God en mensen in Zijn Kerk, het was ons wel. Maar zo is het niet. De A.R.S.S. heeft zichzelf geconstitueerd als een geloofsgemeenschap op de basis van een 'educational creed' met de eis van onvoorwaardelijke binding daaraan, onder bedreiging van tucht en excommunicatie.

Lid worden kan alleen hij die "zonder nadere bepaling of voorbehoud" (without qualification or reservation) de artikelen over Doel, Basis en Creed onderschrijft. Men mag dus niet zeggen: nu ja, ik zet er mijn naam onder omdat ik van harte instem met het prachtige doel; of, ik beschouw dit stuk niet echt als een 'creed' omdat ik al m'n belijdenis heb in de Drie Formulieren van Enigheid; of, zo op het eerste gezicht lijkt me die 'creed' wel goed, maar ik begrijp er niet alles van en ik behoudt me het recht voor om met bepaalde onderdelen het niet eens te zijn — niets van dat alles. No reservations.

Gesteld dat U uw naam er onder gezet had; maar over enkele jaren komt u tot de ontdekking dat er toch wel gegrond bezwaar tegen een en ander kan worden ingebracht, bijvoorbeeld tegen de manier waarop in deze Creed over de Kerk van de Hero Jezus wordt gesproken, dan mag U niet zwijgen; U moet een 'gravamen' indienen, en dan hangt het zwaard van Damocles boven het hoofd: U loopt gevaar verwijderd te worden uit een association die zichzelf en

(Vervolg op pag. 8)

VAAR NAAR

HOLLAND

VIA DE "GULDEN ROUTE" VAN DE GREEK LINE

QSS ARKADIA
 20,650 ton • 19 knopen
NAAR AMSTERDAM
 VOOR ZO WEINIG ALS
\$191*
 *Touristenklasse
 Voordelig Seizoen
 Heide Rondreis
COÛN • LE HAVRE
LONDEN • BREMERHAVEN

GA NAAR UW REISBUREAU
GREEK LINE

U vindt meer gastvrijheid, meer comfort, meer heerlijk eten en meer vrolijkheid op de "Gulden Route" van de Greek Line. De aantrekkelijke "Arkadia" heeft ruime accommodaties, 14 publieke zalen, het grootste overdekte zwembad ter zee, en natuurlijk de voortreffelijke "Gulden Route" bediening. Reserveer nu... profiteer van de Voordelig Seizoen prijzen.
VANUIT MONTREAL: 30 April*, 12 Juni, 3 Juli, 11 Aug., 1 Sept.*, 22 Sept.*

"Gulden Route" naar de MIDDELANDSE ZEE
 New York • Portugal • Italia • Sicilië
 Griekenland, Cyprus, Israël
THE OLYMPIA 23,000 ton
 Nieuw Vlaggenschip van de Greek Line
THE QUEEN ANNA MARIA
 20,000 ton • Afvaart om de 14 dagen
 Luchtkansel • Gestabiliseerd
 89 King Street East, Toronto
 400 Craig Street West, Montreal
 470 Granville Street, Vancouver

Lambert Huizingh
 Accredited Public
 Accountant and Auditor
 Commissioner for taking
 Affidavits
 •
 9 Harriman Rd.,
 AURORA, ONT.
 Telephone: 727-9797
 •
 139 Albert St.,
 OSHAWA, ONT.

GOOD NEWS FOR KLAVARSKRIBO ORGANISTS
 The supplement of the Centennial edition of the Psalter Hymnal is just ready and available from stock — \$1.75.
BURLINGTON
Book- & Bible House
 468 BRANT STREET
 BURLINGTON, ONT.
 Phone 637-2151

VOORKOM TELEURSTELLING
 MAAK ZO SPOEDIG MOGELIJK UW RESERVATION VOOR DE 21 DAAGSE RETOUR VLUCHT NAAR HOLLAND, MET GRATIS TRIP NAAR BRUSSEL, PARIJS EN LONDEN.
Globe Travelservice
 85 YONGE STREET N. — RICHMOND HILL, ONT.
 (10 MIJL TEN NOORDEN VAN TORONTO)
PHONE 285-5782
 HERBERT AND JOAN GOODHOOFD

IK WIL GEEN KIND PER LUCHTPOST

door M. Van Nuis-Zuidema

(5)

"Brrr," rilt hij even later tussen de koude lakens. "Je had een kruik moeten hebben, jongen."

"En een slaapmuts zeker. Ben ik meteen een oud heertje, mams!"

Emi lacht, terwijl ze de dekens over hem heen trekt. "Ad, daar schiet me iets te binnen. Ik dacht zo, dat je nu je volkstuintje wel aan de kant kunt doen. We hebben hierachter ruimte genoeg. Dat we daar niet eerder aan gedacht hebben."

Tot haar verbazing schudt hij meten van nee. "Ik heb daar zelf wel over gedacht, mam," zegt hij. "Het zou me de huur schelen. Maar weet u... ik kom dan overal alleen voor te staan en heb niemand die me eens raad kan geven. U weet wel, nu doe ik overal wat op. Alle tuinbazen zijn vrienden van me en wat de een niet weet, dat weet de ander. Nee, houdt u de tuin hier maar voor bloemen, desnoods wat aardbeien erin, dat hebben ze me aangeraden, dat is lekker voor van de zomer, om ze zo voor de boterham te plukken."

Emi staat perplex. "Ad, jongen, wat heb je het weer voor elkaar! Natuurlijk mag je je tuintje houden. Maar nu gaan slapen, hoor, we zullen er morgen nog wel eens over praten."

"Goed mam." Ad rolt zich ineen. Toch slaperig nu, laat hij zich als een kleine jongen toedekken. Emi denkt bij zichzelf: Wat is hij wijs. Wat is hij vreselijk wijs!

Het laatst gaat Emi naar haar eigen slaapkamer, die van tante Guus en oom Koois is geweest. Hun overgordijnen hangen er nog, hun eigen vaste vloerbedekking ligt er. En... hun luchtje hangt er. Ja, Luci had gelijk. Zo'n klein nest toch!

Emi kijkt de kamer rond. De meubels zijn vanmiddag maar gauw-gauw neergezet. Het bed is opgemaakt, tante Guus heeft meegescheiden. Een schoen, kreukloos laken, een sloop waar de vrouwen nog in zitten.

Emi's eigen linnenkast staat er. Het eigen tafeltje met de stoelen. Maar... Ze zinkt neer op het bankje voor de tolettafel, met het wanhopige gevoel dat zijzelf hier niet hoort. Of niets hier thuisloosheid. Dat zelfs... Merel hier niet hoort. Och nee, hij hoort hier ook niet, bedenkt ze wrang. Ze ziet hem wel voor zich in het andere huis, zoals vroeger, zoals hij binnenkwam, zoals hij aan tafel zat, zoals... duizend herinneringen dringen zich aan haar op. Met een schok bedenkt ze dat het huis er nu niet meer is, haar huis daar. En hier... hier ben ik nog niet thuis en hier zal ik altijd alleen thuis moeten zijn.

Nervus klemt ze haar handen ineen in haar

schoot. Wat heb ik het liefgehad, ons huis! Het was niet eens zo mooi, maar... we waren er zo gelukkig. O, wat heb ik het liefgehad! Eerst met Merel en later... wat leefde hij er nog!

Huiverend staat ze op. Meteen ruikt ze weer het luchtje van tante Guus. Nee, ik hoor hier nog niet. Maar... geen blijvende stad, klinkt het opeens binnen in haar. De regels van tante Claartjes briefkaart. "Geen blijvende stad," fluistert ze het na in de vreemde kamer.

Traag gaat ze naar de hoek waar haar koffer staat, met het labeltje "grote achterkamer, eerste etage" er nog aan. Ze opent het deksel en vindt haar nachtop, haar peignoir, de al wat afgelopen pantoffels, het toiletgerel. De nachtop legt ze op het bed, de peignoir hangt ze over een stoel. Ze schikt wat doosjes en flesjes op de tolettafel.

Maar wat is het hier eenzaam, krampst het in haar. Wat is het hier eenzaam! Meteen ziet ze de kamer, zoals die vroeger was. Ze ziet tante Guus en oom Koois hier samen... en weer ruikt ze dat luchtje... Had Luci dat maar niet gezegd! Eigenlijk... Had ik misschien toch beter naar een heel vreemd huis kunnen gaan. Hoe krijg ik hier ooit mijn eigen sfeer?

"Nee." Hardop denkt ze het. "Als Merel me zo kon zien. Zo... Als ik zo doorga, kom ik eronder en dat mag niet. Om de kinderen niet. Ik moet het goede zien, Dankbaar zijn voor wat ik nog heb. Merel zei het nog voor z'n sterven. En... iedereen zegt het immers tegen me."

Nu kan ze haar tranen niet meer bedwingen. "En ik ben toch wel dankbaar," fluistert ze. "Ik ben toch wel echt dankbaar."

Onwillekeurig denkt ze terug aan het ogenblik, dat ze het schokkende bericht kreeg dat hun huis was verkocht en ze moest zorgen, er met drie jaar uit te zijn. Stil knikt ze voor zich heen. Toen had God dit al voor me klaar. Nog ziet ze de gezichten van oom Koois en tante Guus, zoals ze elkaar aankijken toen zij het hun vertelde. Gewoon verrast en zij had er niets van begrepen. Toen had oom Koois het haar gezegd. "Dan hebben wij misschien de oplossing wel voor je." En toen waren ze met hun plan gekomen om zelf te gaan bouwen, ergens aan de buitenkant van de stad, omdat dit huis toch te groot was geworden voor hen, nu de beide jongens waren getrouwd. Ze hadden juffrouw Sieben al een van de bovenkamers verhuurd, maar het huis beviel hun toch niet meer.

Weer zucht Emi. Het zal vreemd zijn, iemand in je huis te hebben, die je helemaal niet kent.

Toch, als ze eindelijk voor haar bed knielt om te bidden, kan ze danken. Als iedere avond bidt ze ook nu voor elk van haar kinderen apart. Maar dat van Ank is nog te verwarrend, daarom kan ze alleen maar stamelen: "Heer, leidt Gij ook haar aan Uw hand." Dan aarzelt ze. Ze zou willen bidden: "Laat het niet doorgaan," maar dat durft ze toch niet. Ze ziet haar eigen schuld, al het verkeerde van deze dag en als een kind brengt ze al haar zonden en nood voor Gods troon en geeft ze zich geheel aan Hem over. Nu weet ze zich weer geborgen aan Zijn liefhebbend Vaderhart. Zo kan ze gaan slapen.

De straat is al aan de open gordijnen gewend en Ank heeft Borry's brief nog steeds niet beantwoord, als juffrouw Sieben thuiskomt. Emi is juist in de kelderkast bezig, als ze de sleutel in het slot hoort steken.

Merel... dit geluid... Dit morrelen met de sleutel was altijd de verrassing van z'n komen. Hoe vaak, denkt ze, heb ik luisterend daarop gewacht? En het nadien nooit meer gehoord.

Vlug moet ze die gedachten wegstoppen, diep van binnen, heel diep. Maar in haar grote verwarring blijft ze met het uit de kelder gehaalde schaalte midden in de gang staan. O ja, denkt ze, de koffie. Ik kon haar eerst een kopje koffie aanbieden.

De tochtdeur zwaait open. Daar is de grijze bontmantel, het groen mohair mutshoedje... met uitgestoken hand gaat Emi haar huisgenote tegemoet.

"Dag, juffrouw Sieben. Welkom hier. Ik hoop dat u zich bij ons ook thuis zult voelen."

"Dank u."

"Komt u soms nog even een kopje koffie drinken?"

"O nee, doet u geen moeite. Ik drink nooit zo vlak voor 't eten. Maar als u eerst even op mijn kamer wilt komen? Het lijkt me het beste, dat we alles meteen afspreeken en regelen."

"O ja."

In de keuken doet Emi vlug haar plastic klem-schortje af. Onderaan de trap blijft juffrouw Sieben wachten.

"Ga uw gang," zegt ze. Het is beleefd, maar nu Emi voor haar uit de trap opgaat, heeft ze het gevoel of ze als een kind naar boven wordt gestuurd.

"Zo, neemt u die stoel maar even."

Net of ik een klant ben, denkt Emi en ze weet zeker, dat dit gesprek beneden had moeten plaats vinden. Daar zou ik tenminste op eigen terrein zijn, denkt ze vaak. Maar nu is de juffrouw het en die maakt er dan ook gebruik van.

"Kijk eens, ik ben nu wat vroeger, maar ik ben gewend 's middags klokslag halveer hier te zijn. Wilt u zorgen dat het eten dan meteen wordt

opgediend. Het ontbijt 's morgens om halfacht. Thee, een niet te zacht gekookt ei, wat beschuiten, een uitgeperste sinaasappel en twee boterhammen. Beleg alleen kaas. Voor het avondeten heeft u niet te zorgen. Ik zeg dit maar volledigheidshalve. We hadden dit al geregeld. Als u m'n kamer iedere dag wat bijstoft en zuigt, is dat voldoende en dan eens in de week een goede beurt. Welke dag, dat kunt u zelf regelen. Mijn post kunt u wel onder aan de trap laten liggen, zo even onder de loper geschoven. De rest zal zich wel schikken."

Emi knikt, zoals ze aldoor heeft geknikt, ademloos. En als ze weer voor haar fornuis staat, knikt ze nog. Nu ja, wat doet het er ook toe! Ze is zakelijk. Dat word je wel als je alle dagen in een zaak staat, dan merk je niet meer dat het in het gewone leven ook nog anders kan. Wacht maar, als ze hier wat langer is, zal ze heus wel omdoen.

• • •

De mist blijft aanhouden. In grijze wolken waart hij rond over de lage landen; in dichte drommen hoopt hij zich op boven de rivieren, waar geen enkel zicht meer is; hij sluipst de stad binnen langs het water van vaarten en grachten en dringt zich in alle straten en stegen. De bomen achter Emi's huis blijven vage schimmen in de grijze nevel.

Iedere morgen als Emi de gordijnen openschuift is het hetzelfde. Mist. Altijd weer mist. En Emi verlangt juist zo naar zon. Naar licht en warmte. De weerberichten door de radio zijn een eindeloze herhaling van de voorgaande: mist. Mist in het noorden. Mist in het zuiden. Niet meer dan 20 meter zicht... 30... 50... en op sommige plaatsen nu en dan 100 meter.

In deze grijze wereld van wolken en steeds dikker wordende rijm op de takken van bomen en struiken heeft Emi in haar nieuwe huis zichzelf nog steeds niet teruggevonden, al heeft ze haar eigen dingen om zich heen en al was de omgeving haar toch al bekend.

In haar is aldoor nog de drang naar huis te moeten, zoals ze vroeger, als ze met vakantie was of zo maar eens een dagje uit, weer naar huis verlangde. Onder het werk betrapte ze zich er vaak op, even naar voren te willen lopen om net als in het andere huis naar het altijd wisselende water te zien, te kijken of er boten zijn. En soms hoort ze in haar verbeelding de geluiden ervan.

Op de schoorsteenmantel heeft de foto van Merel weer een plaats gevonden en de plaat van Petrus hangt weer aan de muur, maar Emi mist toch haar eigen sfeer.

Het luchtje van tante Guus, waarop Luci haar die eerste dag opmerkzaam maakte, hangt nog overal en bij dit alles blijft de juffrouw op haar kamer boven een vreemd, sfinxachtig element.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:
 Birth-announcements \$3.00
 Engagement-announcements \$3.00
 Marriage and anniversaries \$4.00
 Notifications of death \$4.00
 "For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words \$3.00. Every word more 10¢.
 For "letters under number" \$0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:
Calvinist-Contact
 Box 312, Station B,
 Hamilton, Ont.

Grateful to the Lord we announce the birth of a son

ARNO FERDINAND

Evert and Sien Waasink
 Conny
 John
 Diane
 Margaret
 Dick
 Clarence,
 Evelyn
 Otto

Jan. 8, 1965

R.R. 6, Forest, Ont.

With joy and gratitude we announce the birth of a daughter, whom the Lord God entrusted to our care

SANDRA MARY

Jan. 17th, 1965

Mr. and Mrs. Louis Lise
 Wilbert and Sylvia

R. R. 2, Moorefield, Ont.

Deeply grateful to our Covenant God we wish to announce that He has entrusted another daughter to our care:

HENRIETTE JOYCE

Rev. and Mrs. C. DeMoor
 Harry and Wilma

January 17, 1965

R.R. 2, Navan, Ont.

Thankful to our heavenly Father we are happy to announce the birth of our fifth child; a daughter

HENRIETTE TRACEY

Henry and Helen Yntema

Jan. 18, 1965

230 Van Order Drive,
 Kingston, Ont.

It is with gratitude to our covenant God and Father that we wish to announce the birth of our daughter

GLENDANGELA JOANNE

Klaas and Angelina Dekkema

A little sister for
 Larry Bert
 Theodore Ralph

Jan. 20, 1965

Willowdale, Ont.

"The Lord gave, the Lord hath taken away, blessed be His Name." Job 1:21b

On New Year's morning our Heavenly Father took unto Himself our dear little grandson and nephew

ANDREW EDWARD

He was 2 years and 4 months old.

Son of Clarence and Mayke de Vries, and little brother of Wally.

Waterford, Ont.

Mr. and Mrs. O. de Vries

Revdale, Ont.

Marilyn and Martin Kloet

Simcoe, Ont.

Jessie and George Visser

Vald'Or, Que.

Jacob de Vries

Waterford, Ont.

Bernard, Tilly and Eleanor de Vries

Tot onze diepe droefheid overleed, na een geduldig gedragen lijden, in haar Heer en Heiland, onze geliefde moeder, behuwd- en grootmoeder

JANTJE TIMMERMAN—NIJMEIJER,

op de leeftijd van 65 jaar.

Dat zij nu juicht voor God's troon is ons tot rijke troost.

Chatham, Ont.,

18 jan. 1965.

Chatham, Ont.:

Mr. & Mrs.

Gerard Lankhof.

Dresden, Ont.:

Mr. & Mrs.

Lambert Pietena.

Owen Sound, Ont.:

Mr. & Mrs.

Jacob Timmerman.

Blenheim, Ont.:

Mr. & Mrs.

Cornelis Timmerman.

22 Kleinkinderen en 1 zuster Mrs. H. Hulzebos in Nederland.

Heden behaagde het de Here uit ons midden weg te nemen door een ernstig ongeval onze zeer geliefde neef

WIEBREN (BILL) BOONSTRA,

op de nog jeugdige leeftijd van 16 jaar.

De Here sterke de zwaar beproefde ouders.

Jesaja 55 vers 8, 9.

Namens de families
 Vander Vaart en
 Geertsma.

Telkwa, B.C., 21 jan. 1965.

Op 21 januari 1965 nam God plotseling tot Zich de jongste zoon van Mr. & Mrs. J. Boonstra Sr.,

BILLY.

Psalm 146:3.

Zalig hij, die in dit leven Jacobs God ter hulpe heeft; Hij, die, door de nood gedreven,

Zich tot Hem om troost begeeft;

Die zijn hoop in 't hachlijkst lot,

Vestigt op de Heer, zijn God.

Namens de Vrouwenver. "Pray and Work".

Op vrijdag 22 januari is in vrede en volle zekerheid des geloofs ontslapen onze geliefde vader en grootvader

JAN KIEZEBRINK,

wedn. van Katerina Van Dommelen,

op 66-jarige leeftijd.

Zondag 1, Heid. Cat.

Mr. & Mrs. J. Burgers,

Harris, Iowa.

Mr. en Mrs. B. Michel,

Raglan, Ont.

Mr. & Mrs. B. Kiezebrink,

Cannington, Ont.

Mr. & Mrs. W. Kiezebrink,

Oshawa, Ont.

Mr. & Mrs. J. Kiezebrink,

Brooklyn, Ont.

Mr. & Mrs. H. Kiezebrink,

Port Perry, Ont.

Mr. & Mrs. R. Kiezebrink,

Oshawa, Ont.

Mr. & Mrs. W. Kiezebrink,

Scarboro, Ont.

Miss I. Kiezebrink,

Toronto, Ont.

7 kleinkinderen.

Zo de Here wil hopen wij met onze geliefde ouders en grootouders

ALBERT FLEDDERUS

en

REINTJE FLEDDERUS—TIMMERMAN

op 2 februari a.s. de dag te herdenken dat zij voor 40 jaar in het huwelijk zijn getreden.

Dat zij nog lang gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

T. Elmers—Fledderus.

B. Elmers.

A. Geerlinks—Fledderus.

H. Geerlinks.

W. Janssen—Fledderus.

J. Janssen.

K. Fledderus.

R. Fledderus—Alma.

en 12 kleinkinderen.

St. Ann's, Ont.

Geen receptie.

Op 26 februari, 1965 hopen wij, zo de Here wil, met onze ouders

A. A. VAN DER ZOUWEN

en

H. VAN DER ZOUWEN—DE RUITER

hun 40 jarige echtvereniging te herdenken.

Dat zij nog lang voor elkaar gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen

Nico en Rita

Huibertjan en Annie

Cornelis en Paula

Geert en Ben

Nellie en Henk

Maaike en Teus

Lena en Cornelis

Arie en Tinie

Adriana en Tom

Gretha en Jack

Wilhelmina en Wilbert

Klazina en Vins

Henderik en Carla

en 42 kleinkinderen.

R.R. 2, Balzac, Alberta.

Farms for Sale

Drayton District

150 acre farm. Excellent building. \$25,000.-.

150 acre farm. Good building. \$27,500.- with only \$6,500.- down.

100 acre farm. Good building. \$17,000.-.

100 acre farm. Good building. \$15,000.- Low down payment.

100 acre farm. Good buildings, bulk tank, milkhouse, 5000 broiler, pen with automatic equipment and contract. Only \$20,000.-.

Good Grocery Store in town of 1000 people and a lot of Dutch families and church. There is no other Dutch Grocery Store. Bakery. Good money making Butcher Shop.

For Service Contact

F. C. van Eyl

R. R. 1, CLIFFORD, ONT.

TEL. 127W4

or

JOHN BOSVELD

REALTOR

BOX 353, MEAFORD, ONT.

TEL. 428

Voor Meubelwerk en Reparatie

o.a. Sjoelbakken, Boekenkasten, Tafels, Bureau's, etc.

is het adres:

H. TJOOITINK

10 Fletcher Ave.

VINELAND, ONT.

Telef.: LO 2-5284

Prachtige Dairy farm te koop met prima Holstein vee, Machines en Melkcontract

Deze farm is gelegen aan goede verkeersweg, op slechts 5 mijl afstand van de industrie-stad Port Colborne.

Het mooie huis bevat 2 mainfloor apartments, is voorzien van alle gemakken, modern ingericht en dus geschikt voor 2 gezinnen, of het 2de apartment kan worden verhuurd. Er zijn totaal 7 slaapkamers.

Grote, goed onderhouden barn, voorzien van stanchions and waterbowls, silo, melkhuis met bulk-cooler en een extra barn voor varkens.

Het land is van prima kwaliteit en zeer goed bewerkt. ER ZIJN 25 BESTE HOLSTEIN MELKKOEIEN, 7 BRED HEIFERS, 10 YOUNG HEIFERS en een BULL. Tevens 4 ZEUGEN.

Machinery: 1 David Brown 42 H.P. Diesel Tractor, 1 A.C. Tractor, Combine, Seeddrill, Side-delivery Rake, New Holland Hay Baler, Manure Spreader and Loader, 7 ft. Power Mower, New Holland Hay-conditioner, Hay-elevator, 1 4-Section Disc, 1 4-Furrow Plough, Cultipacker, 2 Wagons with racks, Grader-blade, Harrows, Silo-filler, bulk-cooler, Milk machines and other equipment and tools.

Goed melkcontract met CITY DAIRY.

PRIJS SLECHTS \$57,500.-. Gevraagd downpayment \$18,000.-. De eigenaar is genegen om aan een betrouwbare koper zelf de hypotheek van \$39,500.- te verstrekken VOOR SLECHTS 5% rente, welke op zeer gemakkelijke wijze kan worden betaald. DIT IS IN EEN WOORD "EEN ZELDZAAM GOEDE AANBIEDING".

K. KRAAY,

Real Estate Broker

2 JULIANA CRESCENT, ST. CATHARINES

TELEFOON 934-1813

De vereniging "Zusterhulp" of Bowmanville vraagt per 1 maart

EEN FLINKE HULP

Inlichtingen kunnen ingediend worden bij: Mrs. H. Zuidersma, P.O. Hampton, Ont.

TEACHERS WANTED

Student Loan Fund

These will be the most read advertisements for the next few months. But how does one become qualified to answer any of these ads?

At the present time there are only two institutions on this continent that will really prepare you for a christian school teaching career, and both are located in the U.S.A. Until now, many of our aspirant teachers did not make use of these two institutions, for various reasons.

Perhaps for many the financial burden was thought to be too heavy, although there has always been help available through the Nat. Union of Christian Schools and through the Teachers Recruitment fund of the Ontario Alliance of Christian Schools. This help is still available if needed.

On top of this, any needy student can now obtain the federal government student loan for study at Calvin College, Michigan. Calvin College is on the accredited list of institutions, and several students there are already making use of the plan.

In order to qualify for this loan of up to a \$1000.- per College year, you will have to write to the Department of University Affairs, Toronto, Ont.

For other provinces you will find the address in the booklet available at local banks etc. When you ask your bank manager he will most likely say, that he doesn't think you can get a loan for Calvin College. That is, because he has no list of foreign institutions that qualify.

Of course you have to pay this borrowed money back after graduation, or should you drop out of school, but for the sincere student the way is now open to receive training at the proper place. It is better to stand in front of a classroom with a correct attitude and a little bit of financial debt, than to be in debt to the children for not being able to convey God's wondrous works to them. In the near future there will be no place in our schools for other than truly Christian trained teachers. The sacrifices of the parents would be wasted if we did not make sure that the education we want is really available. And the secular training you can get will not prepare you for our schools. And do not rely on a few summer courses to give you some Christian insight in what you ought to be.

Because so many attended the wrong teachers training colleges,

we need those summer courses so badly. But certainly don't take a summer course made available by the Ontario Alliance of Christian Schools and the Teachers Organization, as an excuse not to go to Calvin College for your basic training.

Until such time that we can give you the same type of training in Canada, the Christian schools want you to study at Calvin or Trinity. And in case a grade 13 student for 1965-66 wants to go to the Hamilton Chr. High if that school goes ahead with its grade 13 program, the Teachers Recruitment Fund committee of the Ontario Alliance of Christian Schools will gladly receive applications for aid to attend grade 13 as preparation for your further teachers training.

Parents and other advisers, please help the leaders of the future prepare their life's career in institutions where Christ is King. In that way only may we ask for His blessing.

For the Ontario Alliance of Christian Schools,
 Teachers Promotion Committee

Applications for assistance to be sent to Mr. B. H. Wikkink, Box 642, Beaverville, Ont.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Oakdale Park, Grand Rapids, Mich., J. C. Verbrugge te Bowmanville, Ont.

Bedankt

voor Victoria, B.C., L. M. Tamminga te Edmonton (Maranatha), Alta.

TWEEDE CHR. REF. CHURCH TE CHATHAM, ONT.

Classis Chatham gaf op 12 januari j.l. toestemming tot organisatie van een tweede gemeente voor de Chr. Ref. Church te Chatham. De organisatie had plaats op donderdag 21 januari in het kerkgebouw der eerste gemeente.

Rev. L. Mulder hield de predikatie naar aanleiding van Handelingen 16 vers 29-31, de bede van de stobkewaarder, "Wat moet ik doen om zalig te worden?", en Paulus' antwoord, "Geloof in de Here Jesus en gij zult zalig worden, gij en uw huis."

Hierna vond verkiezing plaats van ambtsdragers, zeven ouderlingen en vier diakenen, die direct bevestigd werden.

De nieuwe gemeente begint met 61 gezinnen en 3 alleenstaanden, ongeveer 315 zielen. Voorlopige plaats van samenkomst is de Masonic Hall, Park en Centre Street. Classis verleende toestemming om een predikant te beroepen en om de twee weken zullen voorlopige classisbeurten worden verleend.

REFORMED CHURCH

Beroepen

te Chatham, Ont., D. Vanden Berg te Cleveland, Ohio.
te Guelph, Ont. an Whitby, Ont., A. F. Mansen te Jamestown, Mich.

FREE CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te London, Ont. (bij accl.) J. Overduin te Aldergrove, B.C.

Een vakantie is meer dan een familie bezoek!

Zelfs op een

21 DAAGS RETOUR

naar Amsterdam in de zomer krijgt U extra tickets voor Brussel, Parijs en Londen en een tourplan voor Parijs en Londen.

En dat alles voor slechts

\$336.90

retour Montreal—Amsterdam

of \$386.90

retour Toronto—Amsterdam

Boek daarom bij

KOOPS

TRAVEL SERVICE LTD.

Het grootste Nederlandse Reisbureau in Canada

543 Brant St.,

Burlington, Ont.

Open donderdags en vrijdags tot 9 u., zaterdag tot 6 u.
Tel. Burlington: NE 4-1813 (24 uur)

Kunt U hen tellen?

EVENMIN ZOUDT U HET GETAL KUNNEN TELLEN VAN HEN DIE NOG STEEDS GEEN ABONNEE ZIJN OP CALVINIST-CONTACT.

Dit is geen uiting van ontevredenheid. Integendeel.

Wij zijn blij, dat C.C. in zoveel gezinnen week in week uit gelezen wordt.

Maar er zijn er nog zoveel meer, die ons blad niet ontvangen.

Kunt U ons niet de adressen verschaffen van hen, die zich zouden kunnen (of moeten) abonneren?

Wij zullen hun graag proefnummers zenden.

Denk daarbij b.v. ook vooral aan hen, die lange tijd verpleegd moeten worden.

Of aan alleenstaanden.

Of aan hen, die U een present wilt geven.

U weet, als U een abonnee opgeeft, kunt U een boek uit onze boekenlijst kiezen. Direct na ontvangst van het abonnementsgeld wordt U dit dan toegezonden.

INGEZONDEN

HEEL VEEL DANK (2)

Enkele weken geleden mocht ik hier melding maken van het feit dat de ARSS van haar vrienden en leden gedurende de laatste weken van 1964 een bedrag van \$4000,- had ontvangen. We zeiden toen: "Heel veel dank!" En we vertelden U toen hoe wij, die belast zijn met de dagelijkse leiding van de zaken van de ARSS, door deze spontane steun van zoveel zijden ten eerste werden bemoedigd.

Maar U zult zich ongetwijfeld ook herinneren dat we tevens meedeelden dat er aan de \$5000,- die gevraagd was, nog een \$1000,- ontbrak.

Het is mij een intense en diepe vreugde thans te kunnen medelen, dat ook die laatste \$1000,- is ontvangen en dat gedurende de eerste twee weken van het jaar 1965.

Volgende week vergadert het voltallig bestuur van de ARSS. We vragen al onze leden en vrienden ons in het gebed te gedenken. Het zal een moeilijke vergadering worden.

Al hebben we dan van velen steun ontvangen, dit betekent niet dat we niet ernstig moeten luisteren naar de kritiek die de laatste tijd aan de ARSS niet onthouden is.

Gelukkig heeft de kritiek onze vereniging ook veel publiciteit gegeven. Velen hebben tegen me gezegd: "Toch moeten we een ARSS hebben!"

Natuurlijk. Denk alleen maar aan de opleiding van onze onderwijzers en onderwijzeressen. Dat

moet zo spoedig mogelijk een Christelijke Canadese opleiding worden. En om dit in goede banen te leiden hebben we een ARSS hard nodig.

Denk ook eens aan het toenemend aantal studenten aan onze Canadese universiteiten in "graduate studies", d.w.z. in cursussen die volgen op de studie aan het college.

Denk ook aan het beeld, het ideaal, de erfenis en de lijn der vaders. Denk aan de reformatie in de wetenschap.

Zo ware er veel meer te noemen. Moge het velen ervan overtuigen dat ze in de ARSS behoren.

We hebben voor deze komende bestuursvergadering weer vier en twintig aanvragen voor lidmaatschap. Maar veel meer zijn welkom: allen, die van harte instemmen met het doel, de basis, het credo en de preambule van onze vereniging dienen zich door de vrees voor "de seef" niet te laten weerhouden.

Wij hopen U ook in Calvinist-Contact op de hoogte te houden van de komende belangrijke beslissingen van de ARSS.

Ondertussen zeggen we heel hartelijk dank tegen allen die weer over de brug gekomen zijn voor onze vereniging, die niet gesteund wordt door het "gemakkelijk" inkomen van een kerkelijk quotum. Laten velen volgen over deze spreekwoordelijke brug of dam.

En laten wij ons "... gereedmaken en bouwen" (Neh. 2:20).

R. Kooistra

LEZERS SCHRIJVEN

DE MENSEN VAN VROEGER

De mensen van vroeger gebruikten soms uitdrukkingen en gezegden, waardoor de jongeren moesten lachen. Die jongeren van toen zijn nu de ouderen geworden en het gebeurt meermalen dat zij nu dezelfde uitdrukkingen bezigen als waarom zij vroeger hebben gelachen.

Een geliefkoosde uitdrukking van vroeger was bijvoorbeeld "ik werd er zo bij bepaald". Het was een heel eenvoudig gezegde, maar er zat toch wel een diepe betekenis in. Ik weet niet of deze uitdrukking nu nog wordt gebezigd, maar hij wordt in alle geval niet meer in praktijk gebracht. Het leven van vandaag is gejaagd. De schrilte klanken van de radio en het gemjammer van een of andere "star" is vaak een grote belemmering om eens rustig over de dingen na te denken.

Toen ik deze week mijn Hollandse krant, het dagblad Trouw, onder ogen kreeg, zag ik een prach-

tige foto van het binnenkort te openen V.U. ziekenhuis met daarbij behorende gebouwen en laboratoria. Dit grote ziekenhuis zal D.V. in 1965 gereed komen en de kosten van al die gebouwen zullen ongeveer 50 miljoen gulden bedragen.

De Vrije Universiteit met een ziekenhuis van 50 miljoen gulden. Ongelooflijk!

Ik ben toen even achterover in mijn stoel gaan zitten en toen werd "ik er zo bij bepaald". Mijn gedachten gingen toen veertig jaar terug. Wie had het nu in 1925 gedacht? Er was toen een pennestrijd in de gereformeerde pers. Ons Christelijk volksdeel vroeg zich menigmaal af of deze strijd en het verschil van inzicht in eigen boezem niet alle kracht verlammen zou.

Maar nu zien we dat het jaar 1965 groots zal zijn. Na tachtig jaar een volledige universiteit. En na 85 jaar een V.U. ziekenhuis van 50 miljoen gulden. Onze vaders moeten toch wel een vooruitziende blik en een groot geloofsvetrouwen hebben gehad.

En dit alles is begonnen met drie professoren en vijf studenten.

Kuyper noemde dit indertijd een geloofstuk. Mensen als Kuyper en Lindeboom hebben ondanks hun verschil van inzicht samengewerkt in het geloof. Het "onmogelijk" en "onoverkomelijk" heeft bepaald niet in hun woordenboek gestaan.

Herhaalt de historie zich?

Gaan wij hier in Canada hetzelfde doen? Hebben wij datzelfde

For all your books, Bibles, Sunday School and Church supplies, records, etc.

Chr. Book Centre

ANTON LAMMERS

36 Langwood Road N., Hamilton, Ontario

JA 2-1234

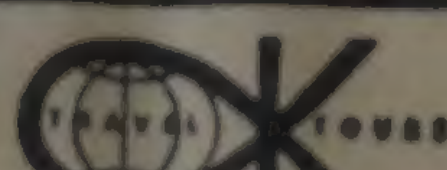
Support

YOUR CHURCH IN ACTION!

CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE

2417 Eastern Ave., S.E.

Grand Rapids, Michigan

In Sarnia
THEO HEIKAMP
133 N. Front Street
ED 6-6169

O.K. JOHNSON & CO. LIMITED
WORLD WIDE TRAVEL SERVICE

geloofsvetrouwen als onze vaders? Op het ogenblik vernemen we in Calvinist-Contact dezelfde geluiden als die van de jaren van 1925 en volgende. Er is verschil van mening en verschil van inzicht. Vooral op het gebied van een toekomstige Christelijke universiteit. Maar toch bouwt een ieder en het is nu maar de vraag of wij geloven dat straks toch een beeld zal oprijzen. Er zijn er nu ook die zeggen dat het nooit voor elkaar komt. Heeft Kuyper zo gedacht? Of heeft Lindeboom van Kampen zo gedacht? Die twee waren het stellig niet eens, maar ze streefden één doel na.

Toen werd beweerd dat een theologische faculteit nog wel door het christenvolk kon worden betaald, maar een gehele universiteit, neen, dat was onmogelijk. Echter, de V.U. was rijp gemaakt voor het christelijk hoger onderwijs en de regering neemt nu bijna alle kosten over.

Onze vaders hebben gebouwd in het geloof en wij zien de vruchten van hun werk.

Als wij onze roeping maar verstaan en die doorgeven aan onze kinderen en kleinkinderen, dan kunnen wij nu het voorbereidende werk doen. Het terrein moet bouwrijp gemaakt worden zodat wanneer men ons hier, op welk terrein dan ook, nodig heeft, wij die mannen en vrouwen kunnen leveren die nodig zijn. Wanneer dan straks de opleiding zal plaats vinden, dan verrijst er in het populaire Amsterdam een V.U. ziekenhuis; met volle medewerking van het rode, communistische Amsterdam.

Dan zal stellig het christelijk volk de zang aanheffen, en het is maar te hopen dat Calvin College meezingt, en dat de mannen van de A.R.S.S. zich daarbij voegen, de zang die wel eens de Gereformeerde Internationale is genoemd: "Door U, door U alleen, om het eeuwig welbehagen".

Edmonton, Alberta

P. Deys

Boekbespreking

Overduin, Jan.
TRAGEDIE IN TOULOUSE.
Kampen: J. H. Kok N.V., 1964. (225 pagina's).

Jan Overduin heeft mij met zijn nieuwste roman tot vier uur in de morgen wakker gehouden. Alhoewel ik een nachtuil ben, betekent dit voor mij (en mijn vrouw ook) dat *Tragedie in Toulouse* een aangrijpend boek is. Het is een boek dat tot doordenken dwingt, dagenlang. Waarover? Over godsdienstfanatisme, leugens, onrecht, en een christelijk geloof zo groot dat het voor de tegenwoordige lezer—die bijna nooit van zijn geloof heeft te getuigen onder martelaarspijn—moeilijk is voor te stellen.

Hier gaat het boek in feite over: onrecht en groot geloof. Het kan ons doen zweten, vooral als wij weten dat deze tragedie maar niet een verhaal van Overduin is, maar dat het zich in 1762 in werkelijkheid afgespeeld heeft. Er was in-

EEN BLOEMLEZING

Een bloemlezing uit brieven, zoals die bij de volkshuisvesting (ergens in Nederland - Red.) plegen binnen te komen:

— Mijn woning is niet vierkant, maar een zeer ongebruikelijk trapezium.

— De huur is wel omlaag gegaan, maar de vloer ook.

— Ik heb zo'n last van mieren in mijn fundamente.

— Het vocht dringt door de vloer van de slaapkamer van mijn oude moeder, die helemaal verrot is.

— Ik heb een lek kaasje op zolder en dat is naar beneden gekomen.

— De echtgenoot pleegt bij tijd en wijle in historische aanvallen te verkeren.

— Het vijfde kind is op komst en staat voor de deur.

— Reeds ruim 6 jaar ben ik getrouwd met een kind van 2½ jaar.

— Ik zit al twee jaar op een kacheltje te koken, dat is geen doen meer.

Uit "Kerknieuws".

V. (Dood van een Staatsman)

Vandaag hangen de vlaggen droef halfstok, zachtjes bewegend in de westenvinden onder een grauwe lucht, met meeuw geladen... de radio brengt stijfvol treurmuziek en ieder uur klinkt in het nieuws de naam van een gestorvene, die niet van klagen en zeker niet van treuren hield.

Hij was een ziener met een leeuwenhart, een man, die voor geen brute macht opzij ging, een eenzaam baken, dat van hoop getuigde, toen heel de vrije wereld zonk in duisternis — Churchill... zijn naam betekent bloed en tranen en stof en zweet, maar ook — wie zal het ooit vergeten? — volharding, zege, vrijheid!

God, wat een man is van ons heengegaan! werd, zonder hem, de wereld plotseling armer? wij baden U: verleen hem Uw genade... geef nu Uw rust, geef eindelijk UW vrede aan hem, die nooit met zulk een onversaagde moed voor ons weer vrede won.

Edmonton, 24 januari 1965.

Tini Van Ameyde

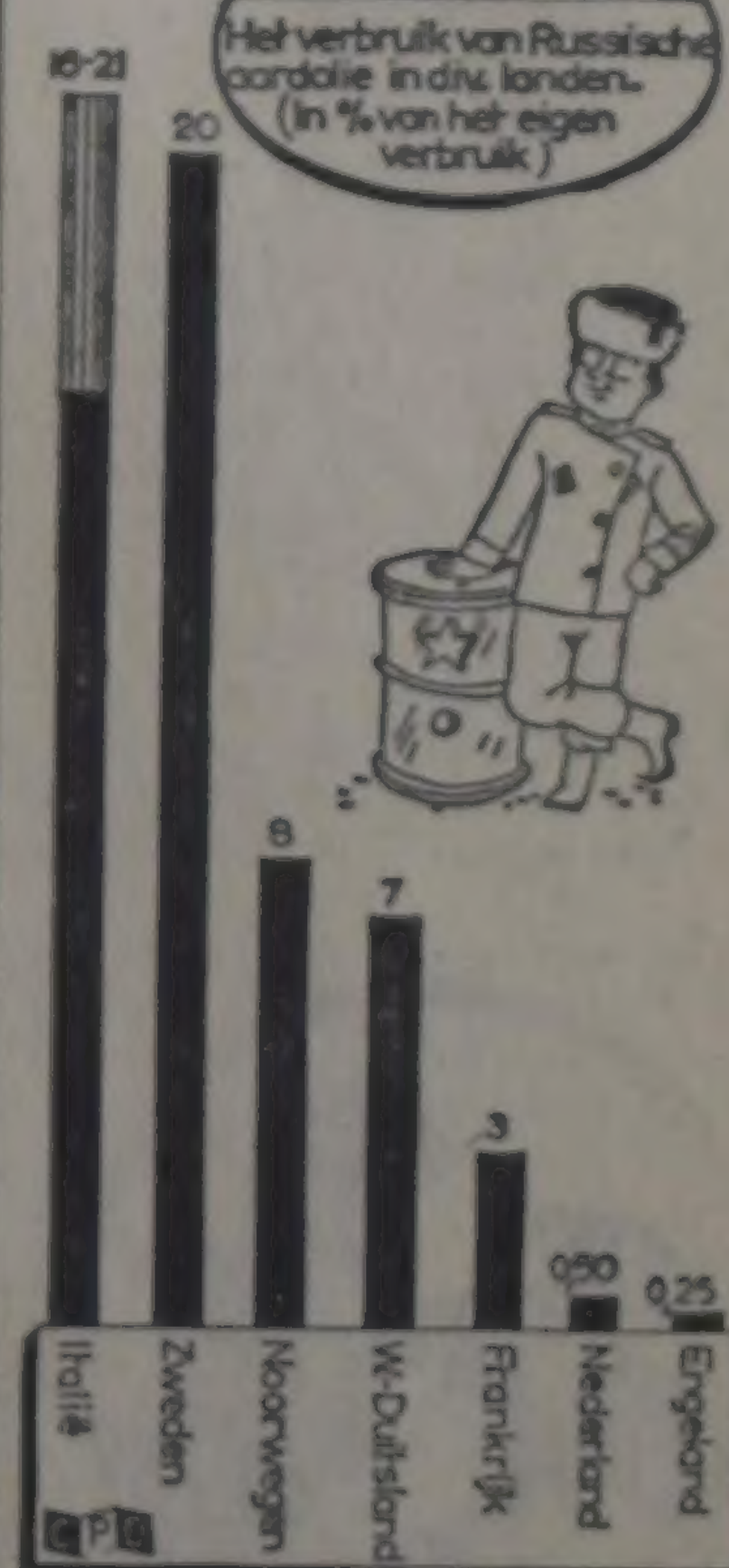
rende elementen. Twee keer dringt de auteur het verhaal binnen met voorspellingen op toekomstige gebeurtenissen, hetwelk niet aodig is omdat het verhaal zich goed ontplooit. Ook gebruikt Overduin ergens de moderne uitdrukking "psychologische uitwerking", iets waardoor de lezer even het achtentiende eeuwse verband kan verliezen. Maar deze momenten doen aanwielijks schade aan het boek. Overduin kan misschien beschuldigd worden overdreven anti-Rooms te zijn, maar wie dit als thema van het boek beschouwt heeft het laatste hoofdstuk niet goed gelezen. Het boek is, beter gezegd, anti-onrechtvaardigheid. Het is een moeilijk onderwerp; maar men kan voelen dat de schrijver tegen de onderneming opgewassen is.

Intussen heb ik de inhoud van het boek niet verkapt. Van een boek als dit verhaalt men gauw teveel, en dat zou "unfair" voor de lezer zijn. Na een uitstekend boek als *Tragedie in Toulouse* ben ik altijd blij dat ik nog net op tijd Hollands heb leren lezen.

Frederick W. Tamminga
Grand Rapids

RODE BENZINE...

Het verbruik van Russische aardolie in dit land. (in % van het eigen verbruik)

Geef Uw

Adresverandering

steeds tijdig op
aan de
Administratie van

CALVINIST-CONTACT

Vragen rond de "R" in A.R.S.S.

(Vervolg van pag. 5)

haar werk (zoals we nog nader zien zullen) beschouwt als "essential to the obedient and thankful response of God's people to the cultural mandate" (Educ. Creed).

Men zegt: U hoeft U geen zorgen te maken want deze binding wordt alleen geëist van de kleine groep die de Board vormt, en dan waarschijnlijk later van door de A.R.S.S. te benoemen professoren etc. Al die eenvoudige Gereformeerde broeders en zusters in den lande behoeven zich daarover geen zorgen te maken.

Toch zijn we er niet helemaal gerust op. Waarom, zo kan gevraagd, dan die onderscheiding tussen de board en de membership? Men wordt, ik geef het toe, wat achterdochtig tegenwoordig. Wij horen telkens weer (nog onlangs in The Christian School Herald, bij de verdediging van een "educational creed" (!) voor de scholen) dat de "kerkelijke belijdenis" niet kan worden overgebracht naar de school, of... men maakt die school "kerkelijk" en men zou de teachers dan moeten bevestigen als waren ze dienaren des Woords. Terwijl ook bekend is dat in b.v. de Presbyterian Church wel de ambtsdragers maar niet de gewone leden gebonden worden geacht aan de Belijdenisgeschriften.

Zonder de gave der profetie te hebben, zien we toch aankomen dat een dergelijke stand van zaken op de duur de belangstelling en medewerking van het gereformeerde volk zal doen verminderen.

Waar dan nog bijkomt dat toch ook in de Constitutie van de Chapters de Educational Creed een plaats heeft:

"Article III: Educational Creed. Same as in By-laws of The Association for Reformed Scientific Studies."

Als deze creed de ruggegraat van de A.R.S.S. moet zijn, zou het ook wel wat vreemd aandoen, als de chapters zonder die ruggegraat zouden kunnen overleiden blijven. Aan een "dubbele moraal" tussen directieuren en de leden zullen we toch ook niet mogen denken. Afgezien van deze organisatorische vragen, de A.R.S.S. heeft een eigen "creed". Sinds eeuwen heeft dit woord een "kerkelijke" klank. De oprichters zullen dit woord ook welbewust en opzettelijk gekozen hebben: het moest een (geloofs)belijdenis worden!

Concluderend kunnen we zeggen dat de A.R.S.S.

1. zichzelf geconstitueerd heeft als een geloofsgemeenschap, een gemeenschap der heiligen in de enigheid des geloofs, een soort... kerk.

2. deze "kerk" heeft haar eigen belijdenis of credo, zoals van een kerk verwacht mag worden.

3. zij die een "office" in deze gemeenschap hebben ("office-bearers") moeten deze belijdenis ondertekenen.

4. Indien het zou mogen gebeuren dat zij na dezen enig bedenken of ander gevoelen tegen de voorzeide belijdenis of enig punt derzelve kregen, beloven zij dat zij het noch openlijk noch heimelijk zullen voorstellen, drijven, prediken of schrijven, maar dat zij het vooraf aan de Board zullen openbaren om door deze geëxamineerd te worden, bereid zijnde 't aller tijd zich aan het oordeel derzelve gewillig te onderwerpen op straffe dat zij, hiertegen doende, metterdaad zullen gesuspenderd of afgezet worden (U ziet: het ondertekening-formulier voor predikanten klopt hier precies.).

5. onbepaalde onderwerping — plicht tot gravamen — het zwaard van excommunicatie door de "raad" van deze geloofsgemeenschap die zal uitmaken of U bent afgeweken

van het pad der waarheid zoals dat beleden wordt in deze creed.

De lezer verstaat nu waarom wij onze eerste vraag stelden: is de A.R.S.S. een "kerk"? Alle constituerende elementen daarvoor zijn aanwezig. We zouden verder willen vragen: is dit de oplossing van de kerkelijke verdeeldheid, om buiten de kerk een gemeenschap der heiligen te constitueren, verheven boven geloofsverdeeldheid? Wij kunnen er in komen dat de opstellers dezer belijdenis die kerkelijke verdeeldheid als een hinderpaal hebben gezien op de weg naar het hoge doel, en zich hebben afgevraagd: hoe kunnen we de kloven overbruggen? Is het soms zo gegaan dat ze tot de conclusie kwamen: wij kunnen die gedeeldheid niet ongedaan maken; de enige weg is dat wij onszelf constitueren als een geloofsgemeenschap met een eigen belijdenis, een eigen "kerkeraad", een eigen "gemeente" een eigen opzicht en tucht. Op die manier laten wij de gedeeldheid voor wat het is, en plegen we geen discriminatie te

gen enige kerk. Als A.R.S.S. zij we ook niet geïnteresseerd in uw kerkelijke positie en uw kerkelijke belijdenis, als ge u maar onderwerpt aan onze belijdenis en tucht.

Wij achten het zeer wel mogelijk dat de A.R.S.S. zegt: neen! zo hebben wij niet gedacht noch gesproken noch gehandeld. Wij hebben voor dit terrein van wetenschappelijke studie een aparte creed opgesteld omdat wij geloven in de soevereiniteit-in-eigen-kring van allerlei levensverbanden: sociaal, politiek, wetenschappelijk, cultureel, onderwijs, kunst.

En daarmee betreden we dan het glibberige pad van de wijsbegeerte die, naar onze overtuiging zich openbaart in deze educational creed van de A.R.S.S., niet alleen in het feit van een afzonderlijke creed voor de wetenschap, etc., maar ook in de materiële inhoud van deze wetenschappelijke belijdenis.

Aan ons de taak om beide te bewijzen. Maar daarvoor zal een volgend artikel nodig zijn.

G. VanDooren, V.D.M.
Burlington, Ont.

Rapport uit Ottawa:

De Landbouwer in Canada

door Norman Campbell

(Can. Scene) — Lage voedingskosten en armoede op het platteland gaan hand in hand in Canada, een reden tot bezorgdheid bij de regering. Terwijl Hon. Harry Hays, de minister van landbouw, alles in het werk stelt om de prijzen der landbouwproducten in dichter verband te brengen met de kosten van de dingen, die de landbouwer moet kopen, werkt de Hon. Walter Gordon, de minister van Financien, met het doel voor ogen de Prijs Index voor de consument zo laag mogelijk te houden. Op een ander front is de Hon. Maurice Sauve, de minister van Bosbouw en de man die is belast met de uitvoering van de Agricultural Rehabilitation and Development Act, bezig met een offensief om de levensstandaard in wat hij noemt de "rural slums" van Canada omhoog te brengen. En "sloppen" zijn er zeker op het platteland van Canada — zowel op onderwijs- als ander gebied.

Nog maar kort geleden constateerde de heer Sauve, dat er 700.000 jongens en meisjes van schoolleeftijd (5 jaar of ouder) op het platteland van Canada wonen, die niet verder gekomen zijn dan de vierde klas en thans niet meer een school bezoeken. Dit cijfer kwam als een schok, want deze 700.000 vertegenwoordigen bijna 20% van het schoolgaande deel van onze bevolking.

Hier volgen enkele feiten om het probleem te illustreren: De opbrengst van het boerenbedrijf in Canada is thans 50% hoger dan 15 jaar geleden, maar honderdduizenden arbeiders zijn daarbij minder betrokken. In 1949 werd 24,4% van het beschikbare inkomen der Canadezen aan voedsel besteed. In 1963 was dat nog slechts 21%, ofschoon het beschikbare inkomen bijna verdubbeld is. Tussen 1949 en 1963 is de gemiddelde groothandelsprijs van alle producten (met uitzondering van de agrarische) 29,9% gestegen, de prijs van dierlijke producten (vlees, boter, enz.) echter slechts 7,6% en die van veilingproducten 19,6%.

Deze cijfers geven nog geen zilver beeld. De stijging van de prijs voor de consument wordt veroorzaakt door diepvriezing, uitgebreide verpakking, de voorbereiding van voedingsmiddelen, enz. waarvan geen stuiver de landbouwer ten goede komt. De toename van het bedrijfsinkomen is de grotere en meer efficiënte bedrijven ten deel gevallen, terwijl de kleine gezinsboerderijen de dupe zijn geworden.

Een vreemd feit werd door de heer Sauve geconstateerd. In 1951 waren er meer boeren dan niet-boeren op het platteland. Thans is precies het omgekeerde het geval.

Met uitzondering van de drie prairieprovincies, wonen er nu meer gezinnen op het platteland die niet afhankelijk zijn van een landbouwbedrijf voor hun inkomen, dan andersom. Er zijn meer dan 700.000 gezinnen in Canada, die op het platteland wonen, maar niet in een boerenbedrijf, en minstens 43% daarvan behoort tot de lage inkomensklasse — een totaal gezinsinkomen van minder dan \$3.000 per jaar. Vele van die gezinnen wonen op niet meer gebruikte boerderijen rondom de steden en dorpen of op boerderijen waarvan het omringende land aan aangrenzende landbouwbedrijven is verpacht.

De heer Sauve is ervan overtuigd, dat onderwijs een van de belangrijkste factoren bij armoede is. De correlatie tussen lage verdiensten en lage ontwikkeling kan op geen andere manier verklaard

WILLEM G. POOLMAN

advocaat

notaris

meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1, Ont.

(hoek Bay/Adelaide St.)

tel.: EM 3-1334

GAAT U NAAR Holland?

VOOR AL UW REIZEN
per boot of per vliegtuig
vraag volledige inlichtingen
bij:

C. STEENHOF

43 Crane Ave.

WESTON, ONT.

Tel. 241-0811 of 249-4921

21 dagen vliegreis

MONTREAL-AMSTERDAM

\$ 346.90

met gratis trip naar Brussel,
Parijs en Londen.

worden. En het onderwijs, aldus de heer Sauve, is een zaak van de provincies.

Gedurende deze zitting van het parlement zijn er maar weinig landbouwproblemen ter tafel gekomen. De boerenstand vertegenwoordigt thans een te klein percentage van de bevolking van Canada om het grootste deel der parlementsleden daar te doen proberen kiezers te winnen. En als voor de volgende verkiezing nog een herverdeling der stemmen plaats vindt, zullen er nog minder kiesdistricten zijn, waar de stem van de boerenstand domineert. Daarom heeft de regering thans stappen ondernomen om alle Canadezen te doordringen van het belang van de landbouw-economie voor Canada.

1 KWALITEITS-ZADEN

2 IN SPECIALE VARIETEITEN OOK HOLLANDSE SOORTEN

3 LIGGEN HIER OP U TE WACHTEN

Holl. of Eng. Prijscourant, met kleuren-foto's, op aanvraag
geheel GRATIS.

WILLIAM DAM SEEDS

WEST FLAMBORO, ONT. (near HAMILTON)

HOLLAND LIFE

1130 Bay Street, TORONTO 5 - WA 5-4511

Kantoren:

TORONTO
2145 Avenue Road
485-9406

TORONTO
2828 Bathurst St.
RU 7-5637

HAMILTON
20 Tisdale Street S.
JA 8-0147

LONDON
150 Elmwood Ave.
GE 8-8439

Kantoren:

ST. CATHARINES
94 Church Street
MU 4-6385

MONTREAL
3600 Van Horne
731-9421

VANCOUVER
1280 West Pender
MU 3-9685

EDMONTON
9924 - 106th Street
429-3381

GEZINSVERZORGING — SPAREN
OUDEDAGSVORZIENING

Aan:

Calvinist-Contact, Box 812, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam

Post-adres

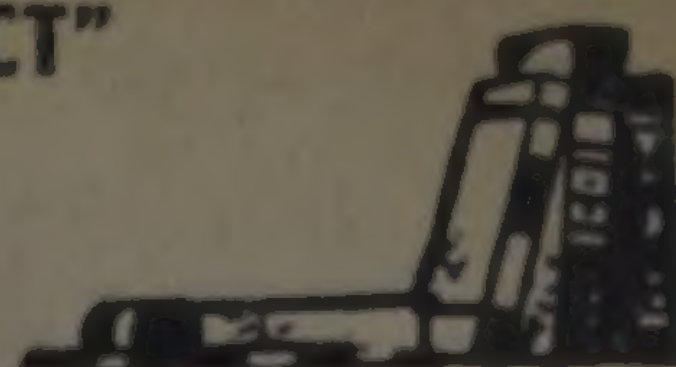
OUD ADRES:

Naam

Post-adres

"CALVINIST - CONTACT"

PREMIE BOEKEN

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U hoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van \$ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt
mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.

Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevalen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIË VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.

Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.

Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek). Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan. Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.

In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

ROME EN DE REFORMATIE

Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk van de Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.

De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdende reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks)

Dit boekje is geschreven door de bekende Dr. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.

Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende seculiere richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.

Deze brieven, geschreven door Schreefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsen, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE NIEUWE WINKEL, door Toussaint Bokma. Een interessant geschreven pocket, die het na-oorlogse zaken- en familieleven in Nederland typerend weergeeft.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.

Een er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje, dat bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.

Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.

Een ultramater boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

DE SLAANDE HAND, door Hugo Kingmans.

Een vlot geschreven verhaal van de bekende Hugo Kingmans.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.

Velen houden van "Laatsman-boeken" omdat ze zo populair geschreven zijn.

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt
kunt U een van de volgende "ONE EVENING
CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

MARTYR OF THE CATACOMBS

An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS

Virginia Blakeslee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS

Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON

Rosemary Coningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS

By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST

Dr. F. B. Meyer. A clash between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN

Ruth Gordon. The personality of Martin Luther, his character and purpose. The background 'o his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

A PREY TO SATAN

A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR

This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1967. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

De Ruyter's Muisjes

KINDEREN ZIJN ER DOL OP

P. de Ruyter & Zn. N.V., Baarn
Hofleverancier A.o. 1860

Imported by: VAN'S Imp. Ltd.,
P.O. Box 826, HAMILTON, Ont.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam

Post-adres

Aangebracht door:

Naam

Post-adres

Aanbrengpremie:

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad \$5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15% extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

CHRISTIAN & CALVINIST - CONTACT

A SUPPLEMENT TO

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrottenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

BIRTH CONTROL

by

DR. J. VAN BELLE, M.D. Part 2.

III. Birth control and Law

With respect to the problem of birth control we can say that there are two groups in Canada: Roman Catholics and others. (Remember that Roman Catholics only allow birth control by means of the rhythm method.) This has resulted in a conflict between the existing law and the view of many Canadians ("the others"). In section 150 of the criminal code you can read:

"Every one commits an offense, who knowingly without lawful justification or excuse, offers to sell, advertises, publishes an advertisement of, or has for sale or disposal any means, instructions, medicine, drug or article intended or represented as a method of preventing conception or causing abortion or miscarriage."

Obvious this section of the law is not enforced. Every kind of contraceptive can be bought over the counter and the owners of the drugstore are not put in jail. The fact is that there is a sneaky subsection, which is to the effect that "there can be no conviction if the defendant establishes that the public good was served".

Whenever a charge is laid one will be acquitted on the ground of this subsection. One example of this is the famous case of Miss Dorothy Palmer in 1936. She was a social worker, who worked part-time for the Parents Information Bureau of Kitchener (the Kaufmann clinic). She visited poor and large Catholic families in Eastview, Ottawa and discussed the spacing of children with the mothers. Free boxes containing birth control devices and information would be sent to approved mothers, who had signed a request for such material. Miss Palmer was charged with the selling and advertising of contraceptives. On ground of the subsection she was acquitted: "the public good was served".

Today the Kitchener birth control clinic is still in existence. To date it has arranged for approximately 2000 sterilizations, it sells over 50 million contraceptives a year in Canada.

Anglicans, Baptists, Presbyterians and other Protestant denominations have asked repeatedly for changes in the law to make the sale of contraceptives legal.

In the beginning of this year it was simply proposed in the House of Commons to omit the words "Preventing conception or" (with other words it would only be a crime to cause a miscarriage or an abortion). However, due to the Roman Catholic position the government did not dare to approve this proposal.

Another instance where the real law was ignored and where the conflict between law and practise was openly displayed, occurred in May or June of this year. The Toronto Welfare Department was asked to pay for oral contraceptives for needy women (this apparently they had done anyway up to that time be it unknowingly). This was approved by the Toronto City Council; again on the ground of this subsection.

Of course this makes the law slightly ridiculous: A law that cannot be enforced. We should question if this piece of legislation should not be changed. Several benefits should result if the use of contraceptives were made legal. Social workers and public health nurses would be able to counsel the poor. Now they usually do not dare to give advice. The only remark would be that the mothers have to contact their doctors. And many poor only see a doctor at the time of delivery.

Also, in connection with the above, I want to mention briefly

the problem of illegal abortions. I am sorry that I do not have figures for Canada. In the United States, however, where similar laws exist, it is estimated that there is one illegal abortion to every 4 live births. This results in more than 5,000 maternal deaths and the father in respect to health a year. When birth control advice could be given openly, we could expect this figure to decrease considerably.

IV. Some Indications for Birth control

I mentioned already, that one should strive for an optimum number of children, not a minimum, not a maximum. What the optimum number is will differ from one couple to the next. For one couple this may mean 2, 3 children, for another 8, 10, etc. No hard and fast rules can be laid.

In this country many people can be found, who when they get married, first want a house, a car, a high-fi set, etc. and then finally it would be nice to have one boy and one girl on top of this. Used in this way birth control is definitely sinful. From a responsibility one has to God to bring up a family for the furtherance of His Kingdom is hardly anything left. The opposite can be true, too. To have one child after another with the words "The Lord will provide" is not in congruence with the reason God has given man, so that he is able to act responsible. Too many children and having children too fast will put unreasonable demands on the mother and the father in respect to health (physical and mental), money (to provide for the essentials of life: food, clothing, but also to educate the child properly), time.

Now I will try to give some more specific guidelines as indication for birth control.

(1) The most obvious one is the health of the mother. This can mean physical ill-health, e.g. kidney disease, heart ailment, t.b., general ill-health and others. However, also the mental health of the mother has to be taken into account. For women suffering from pre-natal psychosis or post-partum depression it may be advisable not to have more children or at least to wait several years. We should not stop here however. Most women, who have 2 or 3 children in diapers, work under a continuous strain. No time is left for herself (also often no time for real prayer) and usually hardly any proper time for the children. When they become pregnant it is often with a sigh and with tears, "I am expecting again". The joy of being pregnant is gone. The child is hardly looked upon as a blessing from God. One can question the responsibility of this act.

(2) In respect to responsible parenthood it is also important to consider some changed social conditions.

a. The fantastic progress in the field of medicine over the past 40-50 years has resulted in a considerable drop in death rates. Infants who undoubtedly would have died 50 years ago, now are kept alive. This has a definite effect on the size of the families. Couples who formed large families 40-50 years ago, will be able to form yet larger families. Those who would have stayed childless, are now able to set up a small family.

b. The position and the place of the child itself has changed too. A few decades ago the education of most children was minimal. A child was considered grown-up at the age of 14, 15 and able to earn its own bread. Today these people are called teen-agers — they go through the difficult years. The

child is hardly mature at the age of 21. The education of the child takes much more time, energy and understanding from the parents. A very well written, beautiful book explaining this more in detail appeared a few years ago in Holland: *Metablicia* by Prof. Dr. J. H. van de Berg. Anyone interested should certainly read it.

c. Furthermore a changed position of the woman: wife and mother has to be considered. She is not only housewife anymore. Often she has to earn money together with the male partner, e.g. immigrants, students. When she is

talented she will be able to use these talents in this society and perhaps it is her christian duty to use them. Numerous jobs are open for her. Jobs that are not only specifically for a woman, e.g. nursing, but there is a demand for her in other areas as well, e.g. teaching, medicine, and I am sure you can think of a lot more.

d. Together with the increasing difficulties and problems in bringing up children properly, other factors have to be considered in planning a christian family, and which make a family a real union. There has to be time. Time for the husband to devote himself to his wife and children, time for the wife to make her family comfortable, time for prayer. The home has to be cosy. The children have to feel security, love, sympathy. These most important functions of a family were brought up by Prof. Van Dijk in a report to the "Generale Synode" held in Groningen in 1963 (Gereformeerde kerk).

e. Due to the change in the society more general problems come up also. Young people who go steady, see each other far more often than would have been the case 20 or 30 years ago. They go out together in a car. And we should not forget that the society they live in is a society accentuating the sexual. Very understandably, the result is that prolonged engagements result in frustrations and depressions. Considered in this light it is often better for the mental health of a young couple to get married and if necessary, wait a while with the getting of children.

(3) A more general indication for birth control is the problem of the poor. Dr. Philip Hauser, a University of Chicago sociologist said: "To ignore the problem is to favor the perpetuating of poverty and ignorance and large relief rolls". True, due to family poverty and lack of education the children of the poor have little chance to rise above the social level of their parents. They just help to form a 'third generation of relief families'.

(4) Together with health and social indications other problems have to be considered. The question of curtailing the production of feeble-minded, insane and those with a major genetic disease presents itself. When children show a severe, genetically determined disease it may be advisable for the

Last week we were privileged to introduce Dr. Van Belle as a new contributor to our paper.

We are hereby publishing the second instalment of a timely but difficult subject. Since not everything could be mentioned in these two articles, Dr. Van Belle is willing to answer questions readers may have.

It is Dr. Van Belle's intention to write regularly for our paper. This means that our readers are invited to write to our office if they have questions, for which they seek an answer, or when they want special subjects to be discussed. You may remain anonymous if you so desire.

Dr. Van Belle practices medicine in Toronto. She is a Christian doctor, which means that she wants to serve in a Christian way. Many of our readers are not in a position to discuss with their doctor what is in their minds and hearts, because of difference of conviction. In Dr. Van Belle they will find a physician, who shares their views. Editor

parents to be sterilized rather than to practise birth control.

Since 1928 Alberta has a Sexual Sterilization Law (United Farmers of Alberta Government). This law permits a four member eugenic board to order sterilization operations on mentally ill or mentally defective persons (this without consent of the subject or relatives). By Dec. 1963 this board had ordered over 2000 such operations: 893 in males and 1210 in females. The reason given for this law is: protection of the involved person, protection of the child-to-be, protection of the society. B.C. has a similar law, but enforces it only in a limited way.

(5) A much spoken of problem as indication for birth control is "the population explosion". This certainly is not a problem for Canada. On the contrary we would benefit from a rapid increase in numbers. We have to realize, however, that we are closely connected with the problem. Help to the less benefited overcrowded countries might prove essential in preventing war. Due to increased communication the have-not countries are becoming aware of what the have countries enjoy. Continual stress from hunger and crowding eventually will endanger our civilization and its freedoms. Countries such as India, Latin America would benefit greatly by proper information on birth control and a supply of the available means. Research should be stimulated to decrease the cost of contraceptives, to make their use even more simpler and still more effective. At the moment for example the cost of oral contraceptives is a month's wage for one who lives in India. To use other methods is almost senseless here. The people are ignorant, illiterate. They live with traditions and taboos.

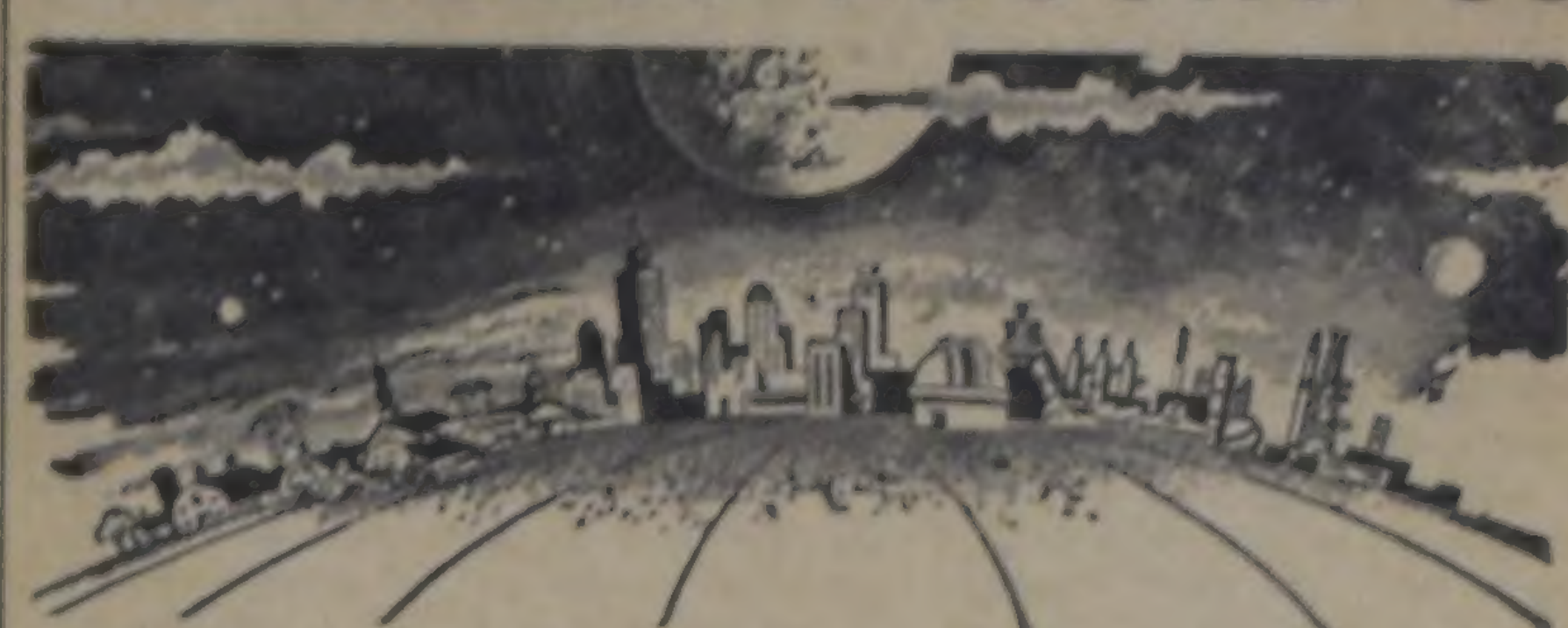
In Conclusion:

1. I have tried to point out to you, that the practice of birth control can not be earmarked as sin (certainly it can be used sinfully, but usually this is not the case).

2. A Christian should be free to use any of the available methods and means. Progress in this area also has to be considered as a blessing from God.

3. Proper family planning is a christian duty. The parents should be aware of all the responsibilities involved in educating their children. They should strive for an optimum number of children rather than a maximum or a minimum.

THE WORLD AROUND US

Is India Swerving to the Right?

BY JOHN VRIESINGA

Ever since the Indian prime minister Nehru, who died last May 27, took over the reign of Asia's largest nation (outside of China) from Mahatma Ghandi, he has faithfully walked in the footsteps of the man, who with his hunger strikes has become the world's symbol of non-violence and passive resistance.

Under Nehru, who continued to lead his country when in 1947 it finally gained independence, Ghandi's policy of passive resistance has taken on the more distinguished form of neutrality on world affairs.

Nehru has followed that policy with the painstaking efforts of a tightrope walker. Of all the world's non-aligned nations it is perhaps India which approached the essence of non-committal between east and west closest and by virtue of that accomplishment should possibly have been the natural choice of the leader of the non-aligned nations.

However, every day it is becoming more evident, also in the field of world politics, that real neutrality is just as much an impossibility as a square circle. The true sympathies of most of the non-aligned nations tend to gravitate towards the left. If Sukarno and Nasser are extremely vocal in this respect, they merely express what really lives in the hearts of other Aso-African leaders.

In the face of all this, India is still walking the tightrope with the fatalistic insistence of which only the eastern mind seems capable.

Not that its mind is not drastically disturbed at times; so much so now and then that it seems next to impossible to maintain India's precarious balance.

The first major jar on the tightrope was caused by Red China in 1962, when Mao's hordes swarmed over India's borders in a massive invasion. Many in the west fervently hoped that this invasion would bring India solidly on the side of the free world. However, that hope proved idle and we'll probably never know in how far fear of its fulfilment caused Mao to withdraw his troops.

At any rate, India again mounted its tightrope and continued its policies of strict neutrality.

Not that there wasn't a massive build up of military strength after that Chinese invasion. As a matter of fact Nehru (as also his successor Shastri) was not above sending delegations to Washington and London as well as to Moscow, pleading for weapons, and planes and tanks, articles which were eagerly supplied by all three. This build-up of military strength is being pursued lately with as much devotion as the policies of neutrality and it is a somewhat strange element in the nation whose spiritual father became the embodiment of the idea of non-violence.

A few months ago India's tightrope received another violent jar. Although it wasn't as self-evident as the red invasion, this jar seems to have had at least an equal result in upsetting India's balance. It was supplied by the explosion of the first atomic bomb by the Chinese communists. And if it didn't topple Shastri's government it sent it at least scurrying to the other end of the rope and so brought it closer to the west.

The reason is plain. Chinese troops seem to be still plentiful along India's Northeastern border, holding a constant threat. India's millions are still hungry, as providing food for its rapidly expanding population will be the government's main problem for many years to come. Also the vast majority of India's population is illiterate, and all these things combine in conditions which are very fertile for the growth of communism.

Now Red China is an atomic power, a fact which has made deep impression on the minds of Indians.

Not only has Red China a few atomic bombs, although the expected second explosion hasn't followed yet, the country is also reported to make rapid progress in other fields of armament. Red China seems to be building modern type fighter planes and even rockets. During the last few weeks there have been at least two reports of Chinese shooting down United States spy planes of the U-2 type, that caused such a furore in 1960 when the Russians succeeded in downing one.

There have been no denials from U.S. side and if this is true it would mean that Red China now has ground-to-air missiles which are surprisingly accurate. It would also mean that Red China will have a delivery system for nuclear warheads much sooner than the cartoons in the western press, showing catapults and other ancient contraptions operated by slant-eyed and queued people led the world to believe. No doubt all of this constitutes the tail-end of Russian help from before the big feud. But it also constitutes a major threat for China's immediate neighbours, of which India is not the most favoured.

Evidence of real concern in India was displayed by recent arrests of leaders of India's communist party. That party has two factions, a Russian oriented one, and the other nursing Chinese sympathies. The Russian sympathizers have been strictly left alone; of the Chinese faction over a thousand top figures have been put under arrest. The Indian government explained this drastic action with the declaration that the Chinese faction were obeying Peking instructions in an organized subversive campaign aimed at open revolution and overthrow of the government.

It's been several weeks since these arrests took place. They surprised even the politically mature population of India itself, who seemed to find it hard to believe the government allegations. Since then little has been heard but a more or less casual denial from Peking.

Was there a real threat of revolution? Or was the Indian government merely getting nervous?

On the other hand, will India in the face of these developments

(Continued on page 9)

From Hither and Yon

Reformed Church or Reformed Ghetto?

Our New Zealand churches have so their problems to cope with. At one of their Synods a report was studied which dealt with the character of their church life. The problem was posed whether they had to go the Reformed way or the Presbyterian way as far as their form of church government was concerned.

About the character of our churchlife many an interesting article could be written. Suppose I would ask any outsider right now what he would consider our character to be, he most likely would answer: Dutch — irrespective of the fact whether we call a presbytery classis or a synod general assembly. Personally I think there is nothing wrong with this. I still must meet the first Presbyterian who feels ashamed about the typically Scottish character of his kirk, or an Anglican who excuses the typically English set-up of the Church of England. The Dutch character of a church, instituted by Dutch migrants is the most natural thing in the world and I can see no reason why we should make all these frantic efforts to get rid of it. A church without any flavour at all, seems to me a long way worse than a church with a Dutch flavour. As long as one thing is clearly understood. At all times we want to retain the character of a Reformation church, a church which traces back its pilgrim's procession to the light which was kindled in the 16th century and which crashed in all its brightness upon the darkly

glowering face of Europe. We want to retain the character of a church which is so overawed by God's grace and love, that it has no other choice but simply follow its Lord.

It seems to me perfectly senseless to worry about the Dutch character of our churches. It seems to me an urgent matter to pay heed to the Reformation character of our churches. As Churches of the Reformation we have a stupendous task. It is our calling to proclaim in our land the principles of the Calvinist Reformation. This task asks for the zeal and vigour of the Early Church. It asks from our denomination the willingness to touch the nerve of Australian life and to seek continually ways and means to be related to our environment. If our churches are truly Christ's, if our churches are living out of the Spirit which He has sent, they will naturally and necessarily enter into this mission relationship with our society. After all the church was created a testimony to Jesus Christ. Whenever our churches and the world meet, there mission comes into being. In other words: mission is not first of all a programme which the church carries on. Dr. J. H. Nederhooft says: "It is the inevitable event which occurs when the Church's supernatural being contacts the world, when the life which has been bestowed upon the Church touches the death that sin brings" (The Church's Mission to the Educated American, p. 19). I think we do

well to ponder upon these words. It is utter folly to our churches to become excited about foreign missions while remaining nonchalant about the relationship to our environment at home. If we are unrelated to our environment we are no longer Reformed Churches but Reformed Ghetos. In a ghetto we can live very comfortably. We can build up a huge organization with many committees, which produce many important reports. The outside world, however, will never read these reports and will leave us to ourselves. A ghetto does not influence its environment. This "ghetto" character we must avoid at all costs. We must come to grips with the world in which we live.

Of course this is easier said than done. Enormous problems confront us here. What are we to do to have churches with the missionary zeal we read about in the New Testament? More than one minister in our churches complains of the spiritual apathy he meets with time and again. Often it seems that our people cannot be stirred anymore. They seem indifferent. Sufficiently orthodox and conservative to accept the Reformed position as the truly Biblical one, they nevertheless seem to sail in a heavy, spiritual fog. They seem so very tired of all the good things a minister or elder has to say.

What to do about such a situation? I don't think there is a simple remedy. Let those of us, however, who can see which is-

suces are at stake, fervently pray that the Spirit may be revived once more in the midst of the Church. Apart from praying, let us work also. Nothing is more liberating than work, especially when this work is a Christ given commission. The work I am referring to is not the work within the organization. However valuable, it is no more than "ghetto" work. It is a good thing that in our churches there are always people willing to serve as members of the Board of Management, youth club committees, bible study group committee, ladies' guild committee, etc. The church could not function without them. But let us never see such a committee as an end in itself. All these committees must aid the church to do its real work: to be a testimony to Jesus Christ in a sinful world.

Many of our church problems would disappear, if we could stop being very busy with ourselves, and if we could start being compassionate with the perishing world around us. This is an urgent matter. Time is running out. Australia is a nation greatly blessed with material wealth. This wealth did not produce a people thankful to the Lord. On the contrary, God's blessings helped Australia become a thoroughly godless and hedonistic nation. It is high time that our churches become out and out aggressive churches. One can only wonder how much longer God will have patience with a pleasure seeking nation and a lazy church.

W. Van der Kolk.

The Calvinist Cadets

What is cadetting? It is a Christian program with a primary goal: to bring the boys to Christ, to train them to follow the map of life, and the use of the weapons given to us by God in His Word to fight in Christ's army.

To become soldiers of Christ's army boys must be trained; spiritually, physically, mentally and socially. To enable to reach the boys a study program has been established to train boys who are cadets today to become leaders tomorrow.

The motto of all cadets is, "Living for Jesus". The cadets also pledge: Thankful to Jehovah for His gift to me, I pledge to be ready to serve God, my parents, my country, my church, my neighbour and my Corps.

The cadets also have a code, which they should try to make a part of their life. The code is, "A Cadet must be Reverent, Obedient, Compassionate, Consecrated, Trustworthy, Pure, Grateful, Loyal, Industrious and Cheerful."

Reverent.

He should reverence God, His Word, and all things connected with His service.

Obedient.

He recognizes that there is higher authority. He knows, that God, his country, his parents, and his leaders are placed over him so that in service to them he may develop a better Christian Character.

Compassionate.

He must aim to follow the example of His Lord in being helpful, friendly, courteous, and kind to his fellow men. He must show sympathy to his fellow men as Christ did.

Consecrated.

He must realize that all of what he has and is he owes to God. His time, his talents, and that he must place them to the service of the Lord.

Trustworthy.

His word must not be broken and his promises must be kept. In true consideration of others, he maintains his honor because it is the will of the Lord.

Pure.

Early in life he should strive for

cleanliness of deed, thought, and word. With the help of God he resists temptations and avoids the use of unclean writing, of evil companions and of improper conducts. He strives to keep his body strong since he knows that it is the temple of the Holy Spirit.

Grateful.

He must lead a life of Gratitude to God for all things received from His hand. He must express and show appreciation to God and man. In the midst of his blessing he stays humble and in all adversity he must be patient.

Loyal.

His loyalty to God is shown in the reading of his Word, in continued prayer and in personal interest in the kingdom activity. To others he must be true, to his country he must be faithful and to God he must be sincere and honest.

Industrious.

What ever he does, he does with all his might. He may not be lazy or inactive because he knows that God has a task for him to accomplish and this task must begin in his early life.

Cheerful.

He understands that a youthful

Christian has no grounds for gloom or sadness which may lead to grumbling. He should have no fear because he has faith, knowing that God will give to him what is best. A true cadet must spend some of his time every day in personal devotions.

All this is taught to the boys through the program, the Bible studies, the handicraft, the sports activities, the hikes and the camp-outs. This is Calvinist Cadetting. Only through the strength of the Holy Spirit can Living for Jesus come true.

This is a program based on Christian principles, a program to develop the leaders of the future, a program that speaks to boys, a program in which they have good companionship, a program that encourages teamwork. Teamwork that develops into unity and in unity lies strength and with this strength through Christ we can accomplish much.

For the Niagara Counsel,
C. Van Driel.

YOUTH CONVENTION TERMED 'TREMENDOUS SUCCESS'

Pella, Ia. (EP) — The Reformed Church in America, the nation's oldest Protestant denomination,

spoke with united voice. Some said the Chaldeans would not come against Jerusalem. Jeremiah solemnly promised they would come. Since all claimed to be true prophets of the Lord, the people had to choose between them. For this reason Jeremiah repeatedly had to authenticate himself and assert that he was the true prophet and that the others were not.

The greater the confusion, the greater also the need of light and guidance. And therefore the greater tragedy was that in the darkness of their day the people turned away from the light of the Word and put Jeremiah in prison.

A parallel between Jeremiah and the apostle Paul is clearly apparent. The words of Paul apply to Jeremiah's situation: "I suffer trouble, as an evildoer, even unto bonds, but the word of God is not bound." (2 Tim. 2:9)

THE OUTLINE

1. Into the pit (vs. 1-6)

Jeremiah was for surrender to the Chaldeans for he knew that the siege was a punishment from God by means of the Chaldeans. Those who submitted to the enemy thereby submitted to God and would therefore be spared. Resistance against God's agent, the enemy, was resistance against God.

Relate the words of Jeremiah and the objection of the princes against them to the nature of the theocracy. Does the fact that only one religion could be tolerated in Israel then mean that only one religion may be tolerated today? Why not? Would it be right for us to try to set up a theocracy today, perhaps on a small scale? What would be wrong with this?

Why did the princes object to Jeremiah's words to the people? (vs. 4). We have learned in modern times how important morale is in war time. Was this any less important then?

Of key importance were the words of the princes: "this man seeketh not the welfare of this people but the hurt." What was the reason for saying this? How can you show that Jeremiah sought not the hurt of the people but the welfare? Show how this is related to one's religious conviction.

Characterize the king. What kind of king would ever say, "The king is not he that can do anything against you"? Describe the critical situation of Jeremiah in the dungeon.

2. Out again (vs. 7-13)

Contrast the Ethiopian Ebedmelech (means servant of the king) with the princes. Compare this situation with that of Daniel in Babylon. Can you think of a worse commentary upon Israel than

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

Second Series of Problems in January

No. 142

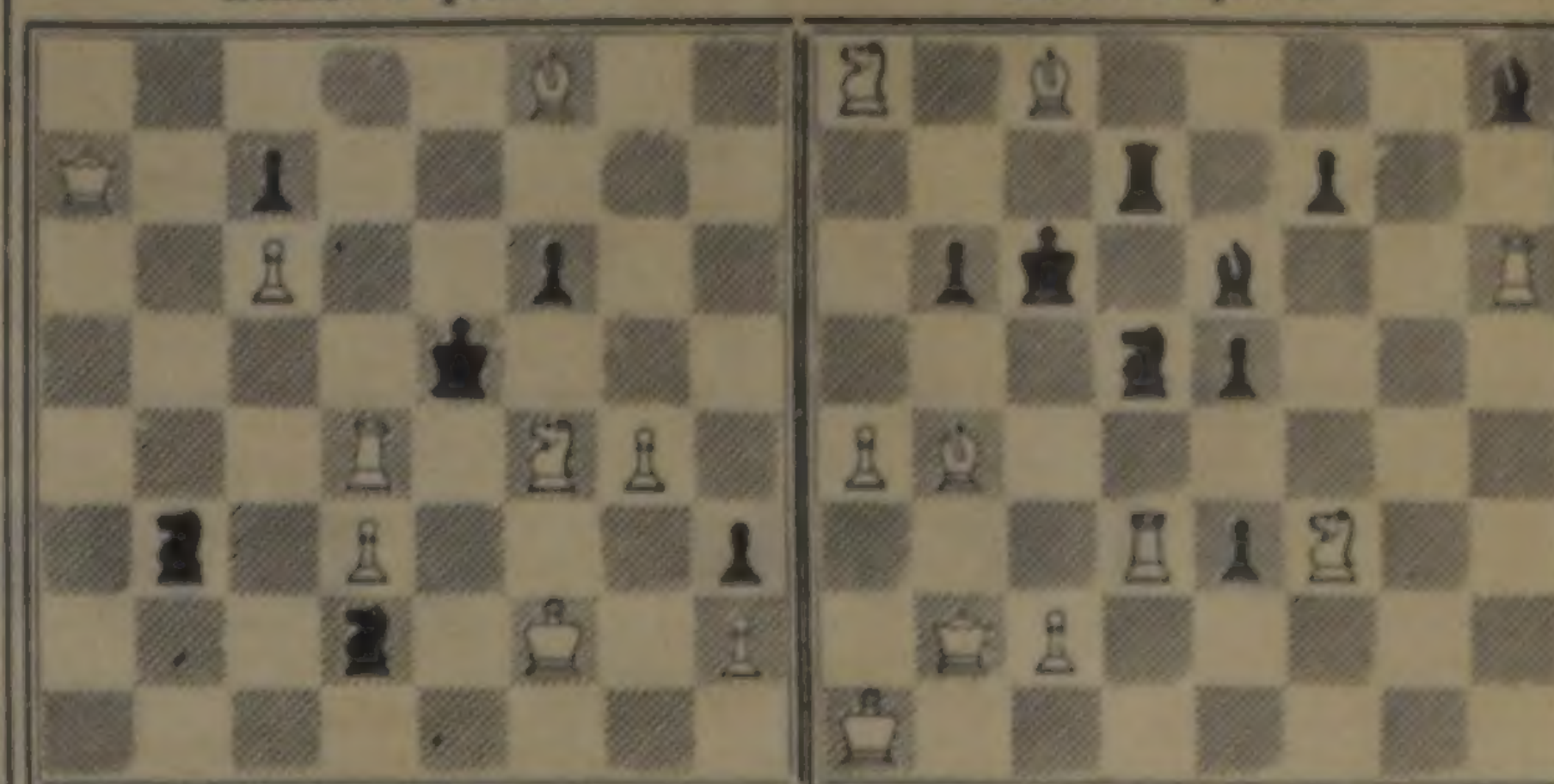
Author J. Hartong.

Black: 6 pieces

No. 143

Author J. J. Rietveld.

Black: 9 pieces

White: 9 pieces

White to play and mate in two moves. (2 points)

White: 10 pieces

White to play and mate in two moves. (2 points)

NOTES

- The reason for the two two-movers this time is the they are not too easy. Both of them are of a kind we have not had before. Which one of the two is the best in your opinion?
- No. 142 has interesting variations but indication of the key-move with threat, if any, is sufficient.
- No. 143 may confuse you a little. The keymove is not evident. If there is a threat after the keymove, please indicate both.
- The deadline for the January solutions is the 20th of February. For those outside of Ontario it is the 25th.

WEEKLY REPORT OF THE NIAGARA CHRISTIAN HOCKEY LEAGUE

Games played January 11 - January 14, 1965:

Jan. 11	Hamilton	5	—	Brantford	3 *
" 12	Welland Jct.	4	—	Hamilton	12
" 13	Brantford	4	—	Welland Jct.	3
" 14	Wellandport	0	—	St. Catharines	3

* Game protested by Brantford.

League Standings:

	GP	W	L	T	F	A	Pts.
St. Catharines	12	6	4	2	45	31	14
Welland Junction	12	6	4	2	39	39	14
Brantford	11	6	4	1	41	33	13
Wellandport	12	5	5	2	39	25	12
Hamilton	11	2	8	1	37	71	5

Future Games:

Mon. Jan. 18	Brantford	at	Wellandport
" " 18	Hamilton	at	St. Catharines
Tue. " 19	St. Catharines	at	Hamilton
Mon. " 25	Welland Jct.	at	Brantford
Tue. " 26	Wellandport	at	Hamilton
Thur. " 27	Brantford	at	St. Catharines

The Top Ten:

Team	Goals	Assists	Points
1. Julian Butyniec, Welland Jct.	14	12	26
2. Jerry Teeuwssen, St. Catharines	11	11	22
3. Cecil Damm, Welland Jct.	13	7	20
4. John Colyn, Wellandport	7	9	16
5. Jim Ozinga, Brantford	7	7	14
6. Henry Huisinga, Wellandport	6	7	13
7. Frank Ozinga, Brantford	5	8	13
8. Tom Hoekman, Brantford	7	5	12
9. Al Colyn, Wellandport	7	4	11
10. Larry Smallman, Brantford	7	2	9

challenged its youth to a deeper Christian commitment with its first national Youth Fellowship Convention on the campus of Central College during the winter holidays.

"It was a tremendous success and we were overwhelmed by the attendance," said the Rev. Albert Ten Clay, convention director. More than 550 young people gave up a week of their Christmas vacation to travel to this small Mid-west community. Panels, speakers and discussion groups tackled vital problems facing Christian youth in the Twentieth Century, searching in depth "in a day of moral decay and religious indifference, the implications of being a Christian and the relevance of Christian teachings."

this, that a foreigner was the only man in Jerusalem to show mercy to the prophet of the Lord? Can we conclude that God's hand was behind this to protect His prophet? How does the event justify Jeremiah's description of the people of Israel? Should we also expect to receive such treatment if we fearlessly testify for the Lord? Or is this limited to prophets?

3. A secret meeting (vs. 14-23) Jeremiah was out of the pit but still in prison. Here he could have visitors. The most important one was King Zedekiah. Explain how this action of the king shows his vacillation and weakness. Was the weakness of Zedekiah due only to a weakness of character or also to a lack of strong religious conviction? How would one best describe the general religious convictions of today? Would most people fare better than Zedekiah? Would Jeremiah agree that it does not matter what you believe, just so you believe?

Jeremiah was very consistent in his message. Remember the many captured prisoners of the Korean Communists who succumbed to the brain washing. If there ever was a time when Jeremiah could be expected to knuckle under, it was now after being drawn from the mire. Does the fact that many soldiers "give in" under strong continued pressure and torture show that they resemble Zedekiah more than Jeremiah? Is the devil not usually right in saying, "All that a man hath will he give for his life"? Explain the worldliness of this attitude.

The Word of God still sounded. This is a marvel of God. In or out of prison, the prophet spoke the Word fearlessly and clearly. Show the contrast between the dauntless prophet and the vacillating king. Where did Jeremiah get his strength? Can we say, considering Zedekiah's actions, that the lack of the true fear of God leads to a deluge of fears of men?

4. Still a prisoner (vs. 24-28) Jeremiah was not the last prophet of the Lord to land in prison. Can we conclude that the Lord permitted this to happen as soon as Jeremiah had completed his ministry of the Word outside? Was this not the way the Lord treated John the Baptist also? How can we instill in people today that firmness of Christian conviction is more precious than physical liberty and that our testimony and obedience are more precious than life itself? Must we be content to be in the minority today just as well as Jeremiah was then? Can we ever expect that with firm Christian convictions we will have the majority on our side? If the Word remains unbound, does it matter if the prophet is imprisoned?

Dr. P. Y. DE JONG
Dr. R. KOOISTRA

Rev. F. GUILLAUME
Dr. P. G. SCHROTENBOER

SERIES OF OUTLINES ABOUT THE COVENANT PEOPLE IN THE CRUCIBLE

No. 17

THE PROPHET BOUND; NOT THE PROPHET'S WORD

Jeremiah 38

BACKGROUND NOTES

Every now and then one finds in the O.T. Scriptures a penetrating survey of the state of religion in the people of Israel. One such statement, which clearly and succinctly explains the root of Israel's trouble is in chapter 37:2. "But neither he (king Zedekiah) nor his servants, nor the people of the land did harken unto the words of the Lord, which he spake by the prophet Jeremiah." There you have it: disobedience to the Word of God was found in the king, his servants and the people of the land.

Jeremiah lived in confused times, confused and foreboding. Times without count Jeremiah warned against the coming destruction upon Israel, but the king and people would not listen. They did not listen, but they heard it. Since the words were unpleasant, they tried to muffle the prophet. The outline today concerns the imprisonment of Jeremiah and shows that this was not sufficient to bind the Word of God. The Word continued to sound in the confused times.

The confusion was due partly to the fact that a cleavage developed between the religion and the patriotism of Israel. The Israelites seemingly had to choose between their country and their prophet, and they chose for their country. To make it worse, their king was weak and vacillating. He did not rule firmly, but by maneuvering and intrigue, "playing both sides against the middle." He sympathized with Jeremiah and also feared the princes. Basically, he was not godly, but neither could he break with the fear that Jeremiah might be right.

The confusion was increased by the fact that the prophets did not

DRILLING FOR GOLD

When the hard-freeze of winter comes to the land, many mineral explorers across Canada take advantage of good travelling surfaces to increase the tempo of their search. Following the prospectors are others who also use sub-zero temperatures as a practical friend. In the Malartic Val d'Or region of western Quebec, 300 miles north of Lake Ontario, nearly a dozen diamond-drill rigs have been searching for gold from the frozen surface of Lake de Montigny. On the flat ice surface the drill rigs are easily erected. With no need for boats and barges the drilling of many thousands of feet of rock core becomes economical and exact. Careful studies of the drill samples have now established the presence of 5,000,000 tons of gold-bearing ore averaging nearly two ounces of the precious (37-dollars-an-ounce) metal per ton. Backed by the knowledge gained from the drill holes, a main shaft is being sunk 1,150 feet; a new gold mine, scheduled to go into production next year, has been born-ready to help Canada maintain number three position (after South Africa and Russia) among the gold-producing countries of the world.

NATIONAL FILM BOARD
PHOTOSTORY

TOP RIGHT—Exploratory drill rigs rise up on the frozen surface of Lake de Montigny in northwestern Quebec. Thousands of feet of rock core from various points across the lake are examined to plot the depth and extent of gold-bearing orebody. Mine shaft is then sunk at most favourable site.

CENTRE from l. to r.—Drillers put their backs into task of raising drill towers and shacks upon the level surface of frozen lake.

—Reg Tays wears nose frostbite protector as he checks local magnetic field with portable magnetometer.

—Geologist in charge, Glen Rushton, scrutinizes diamond-drill core samples brought to the surface.

BOTTOM RIGHT—Geophysical crew use autoboggon to ride around lake area setting up markers indicating where drilling rigs are to be erected. Lake is five miles from Val d'or, Quebec, in an area long known for mining operations.

Is India Swerving to the Right?

(Continued from page 9)

against the background growing communist influence in the Asian theatre continue to straddle the fence?

One day it will have to wake up to the fact that real neutrality in world affairs is impossible. Of course a mere drift to the west would have only temporary significance and cannot have any bearing whatever on the country's position when world history reaches its consummation.

That position will only be swayed if India's millions would swarm to the Light and abandon the worship of false gods in the form of men or even of beasts, as "holy cows". And in this respect Mahatma Gandhi, confronted with the Truth, refused neutrality. Dying by the hands of an assassin he cried to his false god: "Ram, ram".

It was then that India lost its real opportunity in the history of the world.

BY REV. GABE RIENKS

JOHN BLACK (1818-1882)

THE APOSTLE OF THE RED RIVER

The Selkirk Settlers

The dramatic story of the Selkirk Settlers at the Red River begins in the Highlands of Scotland. At the beginning of the 19th century, the agricultural pattern of life in the Highland was completely changing through the Industrial Revolution. Due to the growing wool industry, sheep breeding had become a lucrative business. The result was that the small farmers, crofters, were driven from their holdings by the large land owners in order to make way for extensive sheep farms. Suddenly, they had to leave their farmhouses and the fields, where they had toiled and milled for such a long time. Many Highland families were doomed to poverty.

It was the young Earl of Selkirk, Thomas Douglas Selkirk, a nobleman of the South of Scotland, who took pity on these poor exiles and decided to dedicate his life and fortune to their relief. In 1803, he founded the first colony of these Highlanders on Prince Edward Island. Selkirk however had a more spacious dream — to build a settlement in the heart of the wide empire of British North America. He began to buy shares in the Hudson's Bay Company and succeeded to obtain a grant of land from that Company in the year 1811. It was a large territory, 116,000 square miles, in the valleys of the Red and Assiniboine Rivers. Immediately, a group of Highlanders left their dear homeland and set sail for the New World. They did not reach the Red River before winter and had to build temporary shelters against the severe cold along the shore of the Nelson River.

In the spring as the ice began to break, they continued their journey and finally arrived at their destination. With might and main, they worked to set up a new home in the wilderness. Before long they discovered that their settlement was built exactly on the trading-line of the North West Company. The Nor'Westers realized that an agricultural community would blockade the communications with their fur resources in the Far West. During the years 1815 and 1816, the colony was several times attacked, the crops trampled down, the houses burned and many of the settlers carried away. In 1817, Lord Selkirk was on the way to help his Highlanders. He chartered a little army of disbanded soldiers, captured the Nor'Westers' stronghold

Fort William and re-established his beloved colony. Selkirk was accused of illegal actions because of the seizure of Fort William and lost a great amount of money in these law suits. Exhausted in the struggle for a settlement at Red River, Selkirk died in 1820.

In 1821, after an agreement had been reached between the two Fur Companies, the settlers could dedicate themselves to their farms. They began to experience more and more the hardships of their enterprise, namely that they were to be the first settlers to build an agricultural settlement on the frontiers of Western Canada. The seeds were poor, the climate was strange to them, plagues of grasshoppers devastated their harvest and in the wilderness they did not have markets for their grain and cattle.

The Highlanders brought with them their Reformed Presbyterian faith. Their ideal was to preserve this faith of the fathers in the new land and to set up Christian homes. One of the difficulties was that many halfbreeds or Métis had settled in the Red River valley. Many of these Métis were French voyageurs who had married Indian women. They lived off the buffalo hunt on the prairies, loved adventure and the ways of wild Indian life. It must have been difficult for the Reformed settlers to raise their children in such an environment.

From the beginning the settlers were promised their own minister and land was already granted for a church and a school. Years rolled on, but no minister came to them. Prayermeetings were held from house to house and in their families they taught the Shorter Catechism. In 1835, a group of Scotch settlers left the colony for the United States, "solely because at the Selkirk settlement they had neither minister nor church of their own." The concern of these pioneers for their spiritual welfare is movingly expressed in a petition written in 1844, in which they ask to send them a pastor, "because they are in danger of forgetting that which they have brought with them into the land, where they have sought a home, nothing so valuable as the faith of Christ, or the primitive simplicity of their form of worship; and that their children are in danger of losing sight of those Christian bonds of union and of worship, which every-

where characterize the sincere follower of Christ."

John Black

The simple shepherds of the South of Scotland were known for their intelligence and love of books. Alone with their sheep in the hilly countryside, they had much time for deeper thoughts. It was in this spiritual atmosphere that John Black was born on January 8, 1818. As a boy, he was eager to learn and the desire to become a follower of Christ awoke early in his heart. Often he had to stay home from school to help his father watch the sheep. Finally, at the age of 15, he had his wish. His father consented to his further education and John enthusiastically plunged into new studies. French, Greek, Latin. During this time, he made public of confession of his faith in Christ. John was an excellent student and, after finishing school, received an appointment as teacher. In spite of this success he did not give up his ambition to serve Christ in his church as a minister.

At home, the situation was not very prosperous. John's father had a hard time to make a living and the family began to set their hopes on the land on the other side of the ocean, "America". Like so many others they had to say farewell to their beloved Scotland and they embarked on June 10th, 1841. John accompanied them. As eldest son he felt responsible to help his parents build a new future in a new land. As he put his hand to the plough, he wondered whether God would ever fulfill his dream. His prayers were heard and John received the opportunity to enter the Academy of Delhi in Delaware County.

Meanwhile, a great religious movement was spreading in the old country, which led to the Disruption of 1843 and the formation of the Free Church of Scotland. John Black's sympathies were on the side of the Free Church. Also north of the border, in Canada, the majority of people broke away from the Old Kirk and formed the Free Presbyterian Church of Canada. John's attention was drawn to the Canadian scene and on November 5th, 1844, when Knox College in Toronto, an institution of the Free Church, had opened its doors, John was among the first students who registered. Now the final goal came in sight. At Knox, he made friends for life who respected him for his intelligence. A high missionary spirit prevailed

in the College and after finishing his studies in 1848, John went to Montreal in the hope to do evangelistic work among the French Canadians.

There was still a cry for help of the lonely settlers on the Red River. They finally called upon Dr. Robert Burns of Knox Church, Toronto for aid, who in turn appealed to John Black. Black would be the man par excellence for that advanced frontier. But John refused. He wrote his brother James, "I doubt somewhat if I am in the way of duty in leaving father and mother now in their old age." At last he agreed to go, impressed by the urgency of the call. It would be an appointment for only one year.

On August 1st, 1851 the long journey began via Detroit and Chicago to St. Paul. At St. Paul, he was very disappointed. Some delegates of the Red River church were supposed to wait for him there and to accompany him on the way north. These men had left already, because they had given up their hopes that the new minister would arrive before winter set in. John was fortunate in being able to join a party of Governor Alexander Ramsay, who were on their way to Pembina, to make a treaty with the Chippawa Indians. A journal of one of his fellow-travellers tells us about this adventurous trip. They rode over rolling prairies and crossed almost impassable swamps. During the day, John took part in a buffalo hunt and at night, sitting near the campfire, he could admire the beauty of the aurora borealis.

After almost two months of travelling, he arrived at the Selkirk settlement. We can understand the emotion and joy as the news of the arrival of the new pastor spread through the colony. That night in many homes of the Red River they sang at their family worship:

When Zion's bondage God turned back
As men that dreamed were we,
Then filled with laughter was our mouth,
Our tongue with melody.

On September 28th, 1851, about 300 Selkirk settlers assembled for worship and the first sermon was preached by a Presbyterian minister in the Canadian West.

In spite of the many setbacks, the congregation had held out. Carefully elders were ordained and tokens of admission to the Lord's Table were distributed. Holy Communion was celebrated on December 20th. John Black wrote to his brother, "It was to all of us a solemn day, being the first time in which, according to our simple and scriptural form, that blessed ordinance was ever dispensed here."

The Selkirk Settlers had their own pastor — after 40 years!

(Will be continued in next week's issue.)

Servant of Slaves

BY
GRACE IRWIN

(5)

Yet it was the thought of Mary which kept him from revolt. In spite of the boundless horizons of his dreams the mind behind those dreamy eyes was keen and self-analytical. The depressing facts were unavoidable: he had neither education nor training to gain, by his own efforts, any position commensurate with Mr. Catlett's requirements for a son-in-law. Everything depended on his father's favour. Without this, even if a miracle should endow him with money, it was doubtful whether such parents would consent to their daughter's marriage. Twice he had strained the Old Gentleman's patience to breaking-point. Fathers had disowned sons for less, and young Billy was increasingly the apple of Captain Newton's eye. At all costs he must avoid the rupture which open defiance would certainly occasion.

Once his decision was reached he was able to consider the prospect more calmly. The turmoil of his mind had taken long to subside and he was surprised to find that he had retraced his steps on the Chatham road as far as Blackheath. From where he stood, the mass of Shooter's Hill loomed against the eastern sky and he was strongly moved to climb it that he might gaze off at the horizon beyond which his beloved lived. Prudence restrained him. Already the short winter's day was closing and he had six miles to cover. Nobody at home wanted him, but it might be the part of discretion not to absent himself too long again. If he gave satisfaction on this voyage his father would probably exert himself again on his behalf. Meantime, since he could not be with Mary he might as well be away from home. He began to look forward with secret pleasure to a voyage without his father's constant supervision. The experience would be maturing; perhaps he would feel less awkward the next time he met Polly. Strange that a girl so young could exercise such absolute power. His father had hoped the voyage might make a man of him. So did he.

Was this what his father had meant? thought John on Midsummer afternoon, as he prepared to man an oar of the ship's boat amid the cheerful hubbub of half a dozen shipmates, overjoyed at the prospect of a day and a night ashore. Surely not; for the Old Gentleman, though not given to religious observance, had kept a restraining hand on the shipboard practices of his crew and had supervised his son's time ashore, forbidding all excursions except under the eye of an officer.

This trip was a test for which John's half-hearted asceticism was poor preparation. A Mediterranean trading-voyage was for Englishmen the least dangerous and the most pleasant of all the busy sea-tracking in which they were engaged and the crew, numbering eighteen before the mast, was composed chiefly of experienced and inveterate sailors who had chosen their calling in preference to a life of drearier labour and poverty at home. But if life in a captain's cabin was by no means luxurious, life in a crowded fore'sle was the most rigorous — apart from his school days — that young Newton had yet known. The rough labour sharpened his hunger even for coarse, abominably cooked food. There was no privacy for reading or religious exercises and the crew, scenting an alien in their midst, had bent their concerted and by no means skillless efforts towards 'making a man' of him according to their own concept of manliness.

At first he had made the tactical error of revealing his father's connection with Captain Yeats; but this and the Captain's perfunctory efforts to fulfil his promise of keeping an eye on him roused such resentment that John's life was made miserable by a series of inexplicable disasters: disappearance of essential articles of clothing; unexpected location of sleep pads where he would step in them or, on one occasion, to discharge its odorous contents over his hammock; the spilling of his platter by a plausible accident which all other dinners survived. His youthful boasting also called out their best powers of mimicry and his voice, his accent, the vocabulary which betrayed his wide reading, were burlesque until Newton, finding all Shaftesbury's counsel to philosophic calm as unavailing as natural discretion, challenged his chief tormentor to a fistfight. Out of this, his driving rage and superior size answering to his opponent's trained hardiness and veteran experience — he was twenty-four — John had emerged bruised, bleeding,

but accepted as a member of the crew, an acceptance gravely indicated by the boatswain ("Lookee, young fighting-cock, belay. You've drawn blood and showed you're worth your salt. As for you, Tim, you'll fall foul of the Cap'n if he sees the youngster mauled. All hands'll be needed, d'y'see, at dawn to heave the cargo.") and confirmed of god-natured suggestions regarding the next steps in his education.

So far, in spite of the opportunities which presented themselves at every port and his companions' importunity — they had smuggled women aboard in the Captain's absence at Lisbon and been so pressing in their offers of accommodation and instruction that John had retreated to the crow's nest, out of reach of all but their derisive laughter — he had resisted the most obvious temptation. Outwardly, however, he was relaxing more each day from his spate of formalistic platy, the longest of his periodic attempts at reform. It had resulted from the shock of eye-witness of his friend's drowning, the realization of his own casual escape, the unsoftened reminder, black draped, skull-and-crossbones adorned, of the funeral procession, all this working upon a mind early stored with Dr. Watt's Children's Hymns and Bennett's Children's Oratory. He now sought rather than shunned the sailor's company, disregarded the Lord's Day, laughed at and passed on, sometimes with clever embellishment, the wittier ribald stories, and seasoned his speech with salty and varied profanities. The germs of doubt which Shaftesbury had glorified into virtue

CROSS WORD PUZZLE

ACROSS

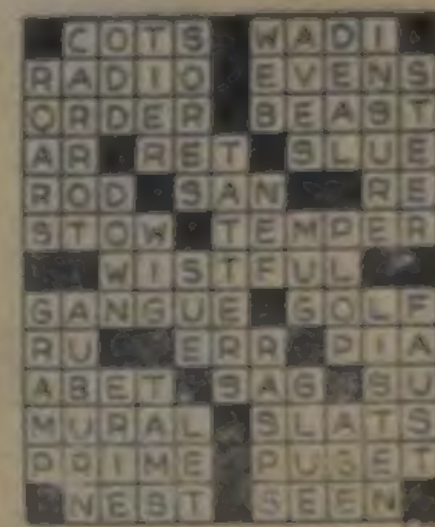
- Coffee
- Not firm
- Russian mountain range
- Subtle emanation
- A sacred song
- Male duck
- Close to
- Hearing organ
- Cry of a cat
- A gratuity
- A Greek
- Begone!
- Beverage
- Country
- SW. Arabia
- Harmonized
- Help
- Venture
- To none
- Jelly-like substance
- Goddess of dawn
- Striking success: al
- Pronoun
- Any exclusive group
- South American monkeys
- Shower
- Coagulate
- Perishes
- In this place
- DOWN
- Fairness

- Constellation
- Valley: poet.
- Dancing girl: Egypt.
- Unhappy
- Belonging to us
- Border for a picture
- Seized
- Dim. of Patrick
- Female sheep
- Soak flax
- Knave of clubs in loo

- Permit
- Praise
- A rip
- A slight slip
- Scold persistently
- A hermit
- Erases: print.
- Molsture
- Dry, as wine
- A hidden supply
- Brazilian palm

- A nick
- A trick
- Blind
- Half ems
- High, craggy hill

SOLUTION to last week Cross Word Puzzle

The early years of the nineteenth century brought sharp conflict between the Hudson's Bay Company and the North West Company. On this map we can see how their interests conflicted. As a result of this competition the fur trade and fur-trading posts, only a few of which are shown on the map, were rapidly extended to the Pacific where American and Russian interests were also converging. The shaded area shows the Selkirk grant, and it can readily be seen how the Selkirk settlement threatened the Nor'Westers' line of communication. The competition was stopped in 1821 by the union of the companies. After that time, the trade was all carried on by Hudson Bay, and connection with the west was lost to Canada for a generation.

rationalized his occasional prickings of conscience. And lewd conversation, excesses described with relish of detail, lingered in his mind with persistent attraction.

Meanwhile, in curious paradox, his infatuation for Mary persisted as the motivating force of his being. For three months after their meeting he dreamed of her every night, and scarcely a waking hour passed without conscious thought of her. He looked forward to night-watches because then he could utter aloud, repeating it in a variety of tender cadence, the name and nickname which he would not profane by mentioning in the hearing of his companions. Then he could hold interminable conversations in which he was never at a loss for words, dream golden dreams of acquiring enough money to propose for her, follow these with delicious mental pictures of a hasty courtship and early marriage — and when the moment of possession had come and his blood was pounding with desire, Mary's idea, as he called it, would suddenly vanish, and some other image take her place. For though the feeling she had awakened was not merely romantic knight-errantry but compulsive physical passion as well, it yet was love; though its frustration and seeming hopelessness of realization rendered him an easier prey to lust, not in imagination, not in dream, could Mary be the object of a lustful act. So his thoughts of her remained as a dark fire locked in his breast, intensifying his pain.

(To be continued.)